

**OM KRUSTSJOVS
FALSKE KOMMUNISME
OG
DE HISTORISKE ERFARINGER
VERDEN KAN TREKKE AV DEN**

**– Niende kommentar til SUKP's
sentralkomites åpne brev**

Forlaget Oktober A/S

Teoriene om den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur er kvintessensen i marxismen-leninismen. Spørsmålene om man skal gå inn for eller gå imot revolusjonen, og om man skal gå inn for eller gå imot proletariatets diktatur, har alltid stått i brennpunktet for kampen mellom marxismen-leninismen og alle sorter revisjonisme, og de står nå i brennpunktet for kampen mellom marxist-leninister over hele verden og den revisjonistiske Krustsjov-klikken.

På SUKP's 22. partikongress utvikla den revisjonistiske Krustsjov-klikken revisjonismen sin til et fullstendig system. Dette gjorde de ikke bare ved å gjøre ferdig de anti-revolusjonære teoriene sine om »fredelig sameksistens», »fredelig kappestrid» og »fredelig overgang», men også ved å erklære at proletariatets diktatur ikke lenger er nødvendig i Sovjetunionen og ved å hevde de absurde teoriene om »hele folkets stat» og »hele folkets parti».

Det programmet som ble lagt fram av den revisjonistiske Krustsjov-klikken på SUKP's 22. kongress, er et program for falsk kommunisme. Det er et revisjonistisk program retta mot den proletariske revolusjonen og for ei avskaffing av proletariatets diktatur og det proletariske partiet.

Den revisjonistiske Krustsjov-klikken avskaffer proletariatets diktatur under dekke av en »hele folkets stat», endrer den proletariske karakteren til Sovjetunionens Kommunistiske Parti under dekke av et »hele folkets parti» og baner vei for ei gjennomføring av kapitalismen under dekke av en »kommunistisk oppbygging i full målestokk».

I sitt »Forslag til generallinje for den kommunistiske verdensbevegelsen» datert 14. juni 1963 pekte sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti på at det er helt absurd i teorien og kolossalt skadelig i praksis å skifte ut det proletariske diktaturets stat med »hele folkets stat» og å skifte ut proletariatets avantgarde-parti med »hele folkets parti». Denne utskiftinga er et stort historisk tilbakeskritt som gjør enhver overgang til kommunismen umulig og bare hjelper til å gjenopprette kapitalismen.

»Åpent brev fra sentralkomiteen i SUKP» og pressa i Sovjetunionen tyr til sofisteri for å rettferdiggjøre seg sjøl og anklager vår kritikk av »hele folkets stat» og »hele folkets parti» for å være grunnløse påstander »fjernt langt fra marxismen», for å røpe »isolasjon fra sovjetfolkets liv» og for å være et krav til dem om å »vende tilbake til fortida».

Vel, la oss få brakt på det reine hvem som virkelig har fjerna seg langt fra marxismen-leninismen, hvordan livet i Sovjet virkelig er, og hvem som virkelig ønsker at Sovjetunionen skal vende tilbake til fortida.

DET SOSIALISTISKE SAMFUNNET OG PROLETARIATETS DIKTATUR

Hva er den riktige forestillinga om det sosialistiske samfunnet? Eksisterer det klasser og klassekamp gjennom det sosialistiske stadiet? Skal proletariats diktatur bli opprettholdt og den sosialistiske revolusjonen bli ført fram til målet? Eller skal proletariats diktatur bli avskaffa slik at en baner vei for kapitalistisk gjenoppbygging? Disse spørsmåla må bli riktig besvart i følge den grunnleggende marxist-leninistiske teorien og de historiske erfaringene fra proletariats diktatur.

Erstatningen av det kapitalistiske samfunnet med det sosialistiske er et stort sprang i den historiske utviklinga av menneskenes samfunn. Det sosialistiske samfunnet dekker den viktige historiske perioden der overgangen fra klassesamfunn til det klasseløse samfunn finner sted. Det er ved å gå gjennom det sosialistiske samfunnet at menneskeheten vil gå inn i det kommunistiske.

Det sosialistiske systemet er uten sammenlikning det kapitalistiske systemet overlegent. I det sosialistiske samfunnet erstatter proletariats diktatur borgerskapets diktatur, og privateiendommen blir erstatta av felles eiendomsrett til produksjonsmidlene. Proletariatet går over fra å være en undertrykt og utbytta klasse til å bli den herskende klassen, og det finner sted ei fundamental endring i det arbeidende folkets sosiale stilling. Ettersom den bare utøver diktatur over noen få utbyttere, utøver det proletariske diktaturets stat det breieste demokrati blant massene av det arbeidende folket, et demokrati som er umulig i et kapitalistisk samfunn. Nasjonaliseringa av industrien og kollektiviseringa av jordbruket åpner store utsikter for ei kraftig utvikling av de samfunnsmessige produksjonskreftene, og sikrer ei vekstrate som er uten sammenlikning mye større enn den i det gamle samfunnet.

Imidlertid kan en ikke se bort fra at det sosialistiske samfunnet er utgått fra det kapitalistiske samfunnet og bare er den første fasen av det kommunistiske

samfunnet. Det er ennå ikke et fullt utvikla kommunistisk samfunn verken på det økonomiske eller på andre områder. Det er uunngåelig stempla med fødselsmerkene fra det kapitalistiske samfunnet. Da Marx definerte det sosialistiske samfunnet, sa han:

»Det vi her har med å gjøre, er et kommunistisk samfunn, ikke slik det har utvikla seg på sitt eget grunnlag, men tvert imot akkurat slik det framkommer fra det kapitalistiske samfunnet; og som følgelig fortsatt er stempla på alle måter – økonomisk, moralsk og intellektuelt – med fødselsmerkene fra det gamle samfunnet fra hvis morsliv det framkommer.»¹ Lenin pekte også på at i det sosialistiske samfunnet, som er den første fasen av kommunismen, *»kan ikke kommunismen ennå være fullt ut moden økonomisk eller fullstendig fri for tradisjoner fra eller spor av kapitalismen»*.²

I det sosialistiske samfunnet står det fremdeles igjen forskjeller mellom arbeidere og bønder, mellom by og land og mellom kroppsarbeidere og åndsarbeidere. De borgerlige rettighetene er ennå ikke fullstendig avskaffa. Det er umulig «med en gang å fjerne den andre urettferdigheten, som består i at forbruksvarene blir fordelt etter 'mengden av utført arbeid' (og ikke etter behov)», (samme sted) og derfor fins det fremdeles forskjeller i velstand. Disse forskjellene, foreteelsene og borgerlige rettighetene kan bare forsvinne gradvis og over lang tid. Som Marx sa, først etter at disse forskjellene er borte og de borgerlige rettighetene har forsvunnet helt, vil det være mulig å virkeliggjøre fullstendig kommunisme med dens prinsipp, «fra enhver etter hans evne, til enhver etter hans behov».

Marxismen-leninismen og praksisen til Sovjetunionen, Kina og andre sosialistland lærer oss at det sosialistiske samfunnet dekker et svært, svært langvarig historisk trinn. Gjennom hele dette trinnet finner klassekampen mellom borgerskapet og proletariatet sted, og spørsmålet om hvilken som «vil vinne» av kapitalismens og sosialismens veg, består, akkurat som faren for gjeninnføring av kapitalismen.

I sitt «Forslag til generallinje for den kommunistiske verdensbevegelsen», som er datert 14. juni 1963, slår sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti fast:

»Gjennom en meget lang historisk periode etter at proletariatet overtar makta, fortsetter klassekampen som en objektiv lov uavhengig av menneskenes vilje, bare ulik i formen fra hva den var før maktovertakelsen.

Etter oktoberrevolusjonen pekte Lenin gjentatte ganger på at:

a) De styrta utbytterne prøver alltid på tusen og en måter å gjenskape det »paradiset» de er blitt fratatt.

b) Det blir stadig og spontant utvikla nye kapitalistiske elementer i den småborgerlige atmosfæren.

c) Det kan dukke opp politisk degenererte og nye borgerlige elementer i arbeiderklassens rekke og blant funksjonærene i regjeringen, som et resultat av borgerlig innflytelse og den gjennomtrengende korruperende atmosfæren til småborgerskapet.

d) De ytre vilkåra for klassekampens vedvarenhet i et sosialistisk land er at det er omringa av den internasjonale kapitalismen, imperialistenes trusel om væpna intervensjon og deres ødeleggende virksomhet for å oppnå ei fredelig oppløsning.

Livet sjøl har bekrefta disse slutningene til Lenin.»

I det sosialistiske samfunnet forblir det styrta borgerskapet og de andre reaksjonære klassene sterke i ei ganske lang tid, og i visse henseende er de virkelig ganske mektige. De har tusen og en forbindelser med det internasjonale borgerskapet. De forsoner seg ikke med sitt nederlag, men fortsetter hardnakket med å gi seg inn på styrkeprøver med proletariatet. De fører både åpen og skjult kamp mot proletariatet på alle områder. Mens de stadig bærer skilt med støtte til sosialismen, sovjetsystemet, kommunistpartiet og marxismen-leninismen, arbeider de for å underminere sosialismen og gjeninnføre kapitalismen. Politisk fortsetter de i lang tid å være ei kraft som er antagonistisk til proletariatet og med stadige forsøk på å styrte proletariatets diktatur. De lurar seg inn i regjeringsorganene, i offentlige organisasjoner, i økonomiske departementer og i kultur- og utdanningsinstitusjoner, slik at de kan motstå eller tilrive seg proletariatets ledelse. Økonomisk utnytter de alle midler til å ødelegge hele folkets sosialistiske eiendom og den sosialistiske kollektive eiendommen og til å utvikle kapitalismens krefter. På de ideologiske, kulturelle og utdanningsmessige områder setter de den borgerlige verdensoppfatninga opp mot den proletariske oppfatninga av verden, og de prøver å korrumpere proletariatet og andre arbeidende med borgerlig ideologi.

Kollektiviseringa av jordbruket gjør individuelle bønder om til kollektive og åpner gunstige vilkår for ei gjennomgripende omdanning av jordbrukerne. Men før den kollektive eiendommen utvikler seg vidare til hele folkets eiendom, og før alle restene av privat økonomi forsvinner fullstendig, vil bøndene uungåelig beholde en del av særdraga ved småprodusenter. I disse omstendighetene er spontane kapitalistiske tendenser uungåelige, grunnlaget for framveksten av nye rike jordbrukere eksisterer fortsatt, og det kan fortsatt oppstå polarisering blant bøndene.

Disse virksomhetene til borgerskapet som er beskrevet ovenfor, dets korruperende innflytelse på de politiske, økonomiske, ideologiske, kulturelle og utdanningsmessige områdene, eksistensen av spontane kapitalistiske tendenser blant småprodusenter i byene og på landet, innflytelsen av de borgerlige rettighetene som står igjen og vanens makt fra det gamle samfunnet; alt dette frambringer stadig politisk degenererte i arbeiderklassens rekke og i parti- og regjeringsorganene, nye borgerlige elementer og folk som begår underslag og grafser til seg i statsforetakene som er eid av hele folket og nye borgerlige intellektuelle i kultur- og utdanningsinstitusjonene og i intellektuelle kretser. Disse nye borgerlige elementene og disse politisk degenererte angriper sosialismen i hemmelig forståelse med de gamle borgerlige elementene og andre utbytterklasser som er styrta, men ikke utrydda. De politisk degenererte som har forskansa seg i de ledende organer, er særlig farlige, for de støtter og beskytter de borgerlige elementa i organer på lavere nivå.

Så lenge imperialismen eksisterer, vil proletariatet i de sosialistiske landa være nødt til å kjempe både mot borgerskapet hjemme og mot den internasjonale imperialismen. Imperialismen vil gripe enhver sjanse og prøve å foreta væpna intervensjon i de sosialistiske landa eller å frambringe ei indre oppløsning i dem. Den vil gjøre sitt ytterste for å ødelegge de sosialistiske landa eller for å få dem til å degenerere til kapitalistiske land. Den internasjonale klassekampen vil uungåelig gjenspeiles i de sosialistiske landa.

Lenin sa: »Overgangen fra kapitalisme til kommunisme utgjør en hel historisk epoke. Inntil denne epoken er over, vil utbytterne uungåelig kjele for håpet om å overta makta igjen, og dette håpet blir forvandla til forsøk på å ta den tilbake.»³

Han pekte også på: »Avskaffinga av klasser krever en lang, vanskelig og hardnakka klassekamp, som etter styrtinga av kapitalens makt, etter ødelegginga av den borgerlige staten, etter grunnlegginga av proletariatets diktatur, ikke forsvinner (slik de vulgære representantene for den gamle sosialismen og det gamle sosialdemokratiet forestiller seg), men bare endrer form og på mange måter blir mer heftig.»⁴

Gjennom hele det sosialistiske stadiet kan ikke klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet på de politiske, økonomiske, ideologiske, kulturelle og utdanningsmessige områdene stoppes. Den er en langvarig, stadig gjentatt, innvikla og sammensatt kamp. Som bølgene på havet stiger den noen ganger høgt og avtar andre ganger, er ei tid ganske rolig og ei tid svært vill. Den er en kamp som avgjør skjebnen til et sosialistisk samfunn. Enten et sosialistisk samfunn vil utvikle seg videre fram til kommunismen eller vende tilbake til kapitalismen, avhenger av utfallet av denne langvarige kampen.

Klassekampen i det sosialistiske samfunnet blir uungåelig gjenspeila i det kommunistiske partiet. Borgerskapet og den internasjonale imperialismen skjønner begge at for å få de sosialistiske landa til å degenerere til kapitalistiske land, er det først nødvendig å få kommunistpartiene til å degenerere til revisjonistiske partier. Det gamle og det nye borgerskapet, de gamle og de nye rike jordbrukere og alle sorter degenererte elementer utgjør det samfunnsmessige grunnlaget for revisjonismen, og de bruker alle mulige midler til å finne agenter innafor det kommunistiske partiet. Eksistensen av borgerlig innflytelse er den indre kilden til revisjonisme, og ettergivenhet overfor det imperialistiske presset er den ytre kilden. Gjennom hele det sosialistiske stadiet er det uungåelig kamp mellom marxismen-leninismen og ulike former for opportunistisme - i hovedsak revisjonisme - i de ulike kommunistiske partia i sosialistlandene. Det karakteristiske ved revisjonismen er at den, gjennom å avvise eksistensen av klasser og klassekamp, stiller seg på linje med borgerskapet i angrepet på proletariatet og omdanner proletariatets diktatur til borgerskapets diktatur.

I lys av erfaringene fra den internasjonale arbeiderbevegelsen og i samsvar med den objektive loven for klassekampen pekte grunnleggerne av marxismen på at overgangen fra kapitalisme til kommunisme, fra klassesamfunn til klasseløst samfunn, nødvendigvis avhenger av proletariatets diktatur, og at det ikke er noen annen veg.

Marx sa at »klassekampen nødvendigvis fører til proletariatets diktatur».⁵

Han sa også: »Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunnet ligger perioden med det enes revolusjonære overgang til det andre. Til dette svarer det en politisk overgangsperiode da staten ikke kan være noe annet enn proletariatets revolusjonære diktatur.»⁶

Utviklinga av det sosialistiske samfunnet er en prosess med uavbrutt revolusjon. Idet Marx forklarte den revolusjonære sosialismen, sa han:

»Denne sosialismen er erklæringa av revolusjonens vedvarighet, av proletariatets klasses diktatur som det nødvendige overgangspunktet til utryddinga av alle de samfunnsmessige forholda som svarer til disse produksjonsforholda, til revolusjoneringa av alle de ideene som er resultater av disse samfunnsmessige forholda.»⁷

I sin kamp mot opportunisten i den andre internasjonale forklarte og utvikla Lenin Marx' teori om proletariatets diktatur på skapende vis. Han pekte på:

»Proletariatets diktatur er ikke slutten på klassekampen, men fortsettelsen av den i nye former. Proletariatets diktatur er klassekamp ført av et proletariat som har vært seierrikt og som har tatt den politiske makta i hendene sine,

mot et borgerskap som er beseira, men ikke ødelagt, et borgerskap som ikke har forsvunnet, ikke holdt opp å by motstand, men som har økt sin motstand.»⁸

Han sa også: »Proletariatets diktatur er en vedvarende kamp – blodig og ublodig, voldelig og fredelig, militær og økonomisk, utdanningsmessig og administrativ – mot kreftene og tradisjonene fra det gamle samfunnet.»⁹

Kamerat Mao Tsetung gir i sitt berømte arbeid »Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket», der han baserer seg på de grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen og på erfaringene fra proletariatets diktatur, en omfattende og systematisk analyse av klasser og klassekamp i det sosialistiske samfunnet, og utvikler på skapende vis den marxist-leninistiske teorien om proletariatets diktatur.

Kamerat Mao Tsetung undersøker de objektive lovene for det sosialistiske samfunnet ut fra den materialistiske dialektikkens synspunkt. Han peker på at den universelle loven om motsetningenes enhet og kamp som virker både i naturens verden og i menneskenes samfunn, kan anvendes på det sosialistiske samfunnet også. Klassekampen er fremdeles igjen i det sosialistiske samfunnet, og klassekampen dør ikke bort etter den sosialistiske omdanninga av eiendomsretten til produksjonsmidla. Kampen mellom de to vegene, sosialismens veg og kapitalismens veg, pågår gjennom hele det sosialistiske trinnet. For å sikre at den sosialistiske oppbygginga lykkes og for å hindre ei gjeninnføring av kapitalismen er det nødvendig å føre den sosialistiske revolusjonen fram til målet på de politiske, økonomiske, ideologiske og kulturelle frontene. Sosialismens fullstendige seier kan ikke bli oppnådd i løpet av en eller to generasjoner. For å løse dette spørsmålet fullstendig trengs det fem eller ti generasjoner, eller kanskje enda lenger tid.

Kamerat Mao Tsetung legger vekt på det faktum at det fins to typer samfunnsmessige motsigelser i et sosialistisk samfunn, nemlig motsigelser innen folket og motsigelser mellom oss sjøl og fienden, og at den første er svært vanlig. Bare ved å skille mellom de to typene motsigelser, som er av ulik natur, og ved å nytte ulike midler til å behandle dem riktig, er det mulig å forene folket som utgjør over 90 prosent av befolkningen, beseire fiendene som bare utgjør noen få prosent, og konsolidere proletariatets diktatur.

Proletariatets diktatur er den grunnleggende garantien for ei grunnfesting og utvikling av sosialismen for proletariatets seier over borgerskapet og for sosialismens seier i kampen mellom de to vegene.

Bare ved å frigjøre hele menneskeheten kan proletariatet til slutt frigjøre seg sjøl. Den historiske oppgava til proletariatets diktatur har to aspekter, et innenlandsk og et internasjonalt. Den innenlandske oppgava består hovedsakelig i å avskaffe alle utbytterklasser, utvikle den sosialistiske økonomien til sitt maksimum, høye massenes kommunistiske bevissthet, avskaffe forskjellene mellom hele folkets eiendom og kollektiv eiendom, mellom arbeidere og bønder, mellom ånds- og kroppsarbeidere, fjerne enhver mulighet for at det skal dukke opp klasser igjen og for ei innføring av kapitalismen og framskaffe vilkåra for virkeliggjøringa av det kommunistiske samfunnet med dets prinsipp, »fra enhver etter hans evne, til enhver etter hans behov». Den internasjonale oppgava består hovedsakelig i å forhindre angrep fra den internasjonale imperialismen (innbefatta væpna intervensjon og oppløsning ved fredelige midler) og å støtte verdensrevolusjonen inntil folket i alle land endelig avskaffer imperialismen, kapitalismen og systemet med utbytting. Før begge oppgavene er fullført og før et fullstendig kommunistisk samfunn framkommer, er proletariatets diktatur absolutt nødvendig.

Etter den aktuelle situasjonen i dag å dømme er oppgavene til proletariatets diktatur langt fra fullført i noen av de sosialistiske landa. I alle sosialistlanda er det uten unntak klasser og klassekamp, kamp mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vegen, spørsmål om å føre den sosialistiske revolusjonen fram til målet og spørsmål om å hindre ei gjeninnføring av kapitalismen. Alle sosialistlanda har framleis en svært lang veg å gå før ulikhetene mellom hele folkets eiendom og kollektiv eiendom, mellom arbeidere og bønder, mellom by og land og mellom ånds- og kroppsarbeidere er helt fjerna, før alle klasser og klasseforskjeller er avskaffa og et kommunistisk samfunn med dets prinsipp »fra enhver etter hans evne, til enhver etter hans behov» er realisert. Derfor er det nødvendig for alle de sosialistiske landa å opprettholde proletariatets diktatur. Under disse omstendighetene er den revisjonistiske Krustsjov-klikkens avskaffing av proletariatets diktatur ikke noe annet enn forræderi mot sosialismen og kommunismen.

DET EKSISTERER ANTAGONISTISKE KLASSER OG KLASSEKAMP I SOVJETUNIONEN

Når de kunngjør avskaffinga av proletariatets diktatur i Sovjetunionen, baserer den revisjonistiske Krustsjov-klikken seg hovedsakelig på argumentet om at antagonistiske klasser er avskaffa, og at det ikke lenger fins klassekamp.

Men hva er den virkelige situasjonen i Sovjetunionen? Er det virkelig ikke noen antagonistiske klasser eller noen klassekamp der?

Etter seieren i den mektige sosialistiske oktoberrevolusjonen ble proletariats diktatur grunnlagt i Sovjetunionen, den kapitalistiske eiendomsretten ble ødelagt, det ble oppretta sosialistisk eiendomsrett for hele folket og sosialistisk kollektiv eiendomsrett gjennom å nasjonalisere industrien og kollektivisere jordbruket, og det ble gjennomført flere storverk i sosialistisk oppbygging gjennom flere tiår. Alt dette utgjør en uutslettelig seier med kolossal historisk betydning, og den er vunnet av Sovjetunionens Kommunistiske Parti og det sovjetiske folket under Lenins og Stalins ledelse.

Men det gamle borgerskapet og de andre utbytterklassene som var blitt styrta i Sovjetunionen, var ikke utrydda, og de overlevde etter at industrien var nasjonalisert og jordbruket kollektivisert. Borgerskapets politiske og ideologiske innflytelse var igjen. Det eksisterte fremdeles kapitalistiske tendenser både i byene og på landet. Det dukka fremdeles stadig opp nye borgerlige elementer og kulakker. Gjennom hele den lange perioden siden da har klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet og kampen mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vegen fortsatt på det politiske, økonomiske og kulturelle området.

Ettersom Sovjetunionen var det første, og på den tida det eneste, landet som skulle bygge sosialismen, og ikke hadde noen erfaringer fra andre land å gå etter, og ettersom Stalin avvek fra den marxist-leninistiske dialektikken i sin forståelse av lovene for klassekampen i et sosialistisk samfunn, erklærte han før tida var moden, etter at jordbruket i hovedsak var kollektivisert, at det var **»ikke lenger antagonistiske klasser»**¹⁰ i Sovjetunionen, og at landet var **»fritt for klassekonflikter»**¹¹ Han la ensidig vekt på den indre homogeniteten i det sosialistiske samfunnet og overså motsigelsene i det, og han kom til kort når det gjaldt å støtte seg til arbeiderklassen og massene i kampen mot de kapitalistiske kreftene, — han så bare muligheten for ei kapitalistisk gjeninnføring i samband med væpna angrep fra den internasjonale imperialismen. Dette var galt både i teori og praksis. Ikke desto mindre forble Stalin en stor marxist-leninist. Så lenge han leda sovjet-partiet og staten, holdt han fast ved proletariatets diktatur og den sosialistiske kursen. Han fulgte ei marxist-leninistisk linje og sikra Sovjetunionens seierrike utvikling langs den sosialistiske vegen.

Helt siden Krustsjov overtok ledelsen av sovjet-partiet og staten, har han tvunget igjennom ei hel rekke revisjonistiske planer, som har gitt ei stor øking i veksten til de kapitalistiske kreftene, og som igjen har skjerpa klassekampen mellom proletariat og borgerskap og mellom sosialismens og kapitalismens veg i Sovjetunionen.

Hvis en skummer igjennom rapportene i sovjetiske aviser fra de siste få åra, finner en tallrike eksempler som viser at det ikke bare er mange elementer fra de gamle utbytterklassene i Sovjetsamfunnet igjen der, men også en generasjon av nye borgerlige elementer i stor skala og ei stadig skjerping av klassemotsetningene.

La oss først se på virksomheten til de forskjellige borgerlige elementene i de sovjetiske foretaka som er eid av hele folket.

I en del statseide fabrikker misbruker de ledende funksjonærene og gjengene deres stillingene sine og legger seg opp store formuer ved å bruke fabrikkens utstyr og materialer til å sette opp »undergrunnsverksteder» til privat produksjon, idet de selger produktene ulovlig og deler fortjenesten. Her er noen eksempler:

I et anlegg i Leningrad som framstiller militære artikler, plasserte de ledende funksjonærene sine egne menn i »alle nøkkelstillinger» og »omgjorde det statlige foretaket til et privat». De satte i gang med ulovlig produksjon av ikke-militære varer, og ved salget av fyllepenner alene karret de til seg 1 200 000 gamle rubler på tre år. Blant disse folka var det en som »var en Nep-mann i 1920 åra», og som hadde vært »en tjuv hele livet». ¹²

På en fabrikk for silkeveving i Uzbekistan slo direktøren seg sammen med sjefingeniøren, regnskapssjefen, salgs- og innkjøpssjefen, toppfolka på verkstedene og andre, og alle sammen ble »nyfødte forretningsmenn». De kjøpte inn over ti tonn kunst- og natursilke gjennom forskjellige illegale kanaler for å framstille varer som »ikke gikk gjennom regnskapene». De ansatte folk utenom den lovlige framgangsmåten og tvang igjennom »en tolv timers arbeidsdag». ¹³

Direktøren på en møbelfabrikk i Kharkov satte opp et »ulovlig strikkeverksted» og drev hemmelige virksomheter innafor fabrikkens. Denne mannen »hadde flere koner, flere biler, flere hus, 176 slips, omkring hundre skjorter og dusinvis av dresser». Han var også en storspiller på hesteveddeløp. ¹⁴

Slike folk opererer ikke på egenhånd. De arbeider alltid hånd i hånd med folk i statens departementer for priser og forsyninger, for handel og i andre departementer. I politiet og justisdepartementet har de sine egne menn som beskytter dem og virker som deres agenter. Sjøl tjenestemenn høgt oppe i statsorganene støtter og dekker dem. Her er noen få eksempler:

Sjefen for verkstedene tilknytta et psykonevrologisk hospital i Moskva og banden hans starta et »undergrunnsforetak», og »skaffa seg 58 strikkemaskiner» og et stort kvantum råmaterialer ved bestikklser. De inngikk i forretninger med »52 fabrikker, håndverkskooperativer og kollektive bruk» og tjente tre

millioner rubler på noen få år. De bestakk funksjonærer i departementet for kamp mot tjuveri av sosialistisk eiendom og spekulasjon, kontrollører, inspektører, instruktører og andre.¹⁵

Direktøren for en maskinfabrikk i den russiske føderasjonen, sammen med varadirektøren på en annen maskinfabrikk og noen andre funksjonærer, tilsammen 43 personer, stjal over 900 vever og solgte dem til fabrikker i Sentral-Asia, Kazakstan, Kaukasus og andre steder, der de ledende funksjonærene brukte dem til ulovlig produksjon.¹⁶

I Kirgisisk SSR organiserte en bande på over 40 svindlere og kjeltringer, som hadde fått kontroll over to fabrikker, en undergrunnsproduksjon og ranet til seg verdier for over 30 millioner rubler av statens eiendom. Denne banden omfatta formannen i planleggingskommisjonen i republikken, en viseminister for handel, sju byråsjefer og avdelingssjefer fra republikkens ministerråd, det nasjonale økonomiske råd og statens kontrollkommisjon, samt en »stor kulak som hadde flykta fra eksil».¹⁷

Disse eksemplene viser at foretak som er kommet i hendene på slike degenererte folk, bare er sosialistiske foretak i navnet, og at de i virkeligheten er blitt kapitalistiske foretak som disse folka beriker seg på. Forholdet mellom slike folk og arbeiderne har blitt et forhold mellom utbyttere og utbytta, mellom undertrykkere og undertrykte. Er ikke slike degenererte som eier produksjonsmidler og nytter den til å utbytte andres arbeidskraft, tvers igjennom borgerlige elementer? Er ikke kompanjongene deres i regjeringsorganene, som arbeider hånd i hånd med dem, deltar i mange former for utbytting, driver med underslag, mottar bestikklser og deler profittene, er ikke disse også tvers igjennom borgerlige elementer?

Alle disse folka hører helt åpenbart til en klasse som er antagonistisk til proletariatet — de tilhører borgerskapet. Det de driver med mot sosialismen, er ganske klart klassekamp der borgerskapet angriper proletariatet.

La oss nå se på virksomheten til ulike kulak-elementer på kollektivbruka.

Enkelte ledende funksjonærer på kollektivbruka og bandene deres stjeler og spekulerer akkurat slik de vil, sløser fritt med offentlige penger og flår kollektivbøndene. Her er noen eksempler:

Formannen på et kollektivbruk i Uzbekistan »terroriserte hele landsbyen». Alle de viktige stillingene på bruket »var besatt av hans svigersønner og andre slektninger og venner». Han sløste vekk »over 132 000 rubler av kollektivbrukets midler til sine personlige behov». Han hadde bil, to motorsykler og tre koner, hver »med et hus for seg sjøl».¹⁸

Formannen på et kollektivbruk i Kursk-regionen betrakta bruket som sitt »arvegods». Han sammensverga seg med regnskapsføreren, kassereren, sjefen for lagrene, agronomen og andre. Ved å dekke hverandre »flådde de kollektivbøndene» og putta over hundre tusen rubler i sine egne lommer på noen få år.¹⁹

Formannen på et kollektivbruk i Ukraina tjente over 50 000 rubler på brukets bekostning ved å forfalske rekvisisjoner for innkjøp og heving av kontanter, alt i hemmelig forståelse med brukets kvinnelige regnskapsfører, som var blitt rost for å føre »eksemplariske regnskaper», og papirene hennes hadde vært utstilt på Moskvautstillingen for prestasjoner i den nasjonale økonomien.²⁰

Formannen på et kollektivbruk i Alma-Ata-regionen spesialiserte seg på spekulasjon i forretninger. Han kjøpte »fruktsaft fra Ukraina og Uzbekistan og sukker og sprit fra Djambul», foredla dette og solgte vinen til svært høy pris rundt om på mange steder. På dette bruket ble det bygd opp en vinfabrikk med en kapasitet på over en million liter i året, dens spekulative forretningsnett spredde seg over hele Kazakstan SSR, og forretningsmessig spekulasjon ble den viktigste inntektskilden for bruket.²¹

Formannen på et kollektivbruk i Hviterussland så seg sjøl som »en føydalherre på bruket», og han handla »personlig» i alle saker. Han bodde ikke på bruket, men i sin egen flotte villa i byen, og han var alltid travelt opptatt med »forskjellige forretningsmessige lurerier» og »ulovlig handel». Han kjøpte kveg utenfra, presenterte det som brukets produkter og forfalska produksjonstallene. Og likevel var det skrevet »ikke få rosende avisartikler» om ham der han var blitt kalt en »eksemplarisk leder».²²

Disse eksempla viser at kollektivbruk under kontrollen til slike folk faktisk blir deres private eiendom. Slike folk gjør om sosialistiske kollektivt økonomiske foretak til økonomiske foretak for nye kulaker. Det er ofte folk i høyere organer som beskytter dem. Forholdet mellom dem og de kollektive bøndene er også blitt et forhold mellom undertrykkere og undertrykte, mellom utbyttere og utbytta. Er ikke slike nye utbyttere som rir på ryggen av de kollektive bøndene, hundre prosent nye kulaker?

De hører åpenbart til en klasse som er antagonistisk til proletariatet og de arbeidende bøndene, — de hører til kulak-klassen eller det landlige borgerskapet. Den anti-sosialistiske virksomheten deres er nettopp klassekamp der borgerskapet angriper proletariatet og de arbeidende bøndene.

Ved sida av de borgerlige elementene i statsforetaka og på kollektivbruka er det mange andre både i byene og på landet i Sovjetunionen.

Noen av dem bygger opp private foretak for privat produksjon og salg. Andre organiserer entreprenørgjenger som helt åpenlyst tar på seg byggejobber for statlige og kooperative foretak. Atter andre åpner private hoteller. En »sovjetisk, kvinnelig kapitalist» ansatte arbeidere for å lage nylonbluser for salg, og hennes »daglige inntekt beløp seg til over 700 rubler». ²³ Eieren av et verksted i Kurs-regionen lagde filtstøvler for salg til spekulative priser. Han eide 540 par filtstøvler, åtte kg gullmynter, 3000 meter førsteklasses tekstiler, 20 tepper, 1200 kg ull og mye annet verdifullt. ²⁴ En privat entreprenør i Gomel-regionen »ansatte arbeidere og håndverkere», og i løpet av to år sikra han seg kontrakter på konstruksjon og overhaling av fyrrommene på tolv fabrikker for høy betaling. ²⁵ I Orenburg-regionen er det »hundrevis av private hoteller og omskipningssteder», og »pengene fra kollektivbruka og staten strømmer stadig til hoteleierens lomme». ²⁶

Noen driver med spekulasjoner i handel, og høster kolossale profitter ved at de kjøper billig og selger dyrt eller skaffer varer langt borte fra. I Moskva er det en god del spekulanter som driver med salg av jordbruksprodukter. De »skaffer tonnevis av appelsiner og sitroner, epler og grønnsaker til Moskva og selger dem igjen til spekulative priser». »Disse profittmakerne er utstyrt med alle slags hjelpemidler, med herberger for salget, med lagerrom og andre tjenester til sin disposisjon.» ²⁷ I Krasnador-området starta en spekulant sin egen virksomhet og »ansatte tolv selgere og tolv stuere». Hun transporterte »tusenvise av galter, titusenvise av pund korn og hundrevis av tonn med frukt» fra landområdene til Donbassenget, og hun frakta »store kvanta stjalne murstein og hele vognlass med glass» og andre byggeartikler fra byen og ut til landsbyene. På disse formene for salg høsta hun enorme profitter. ²⁸

Andre spesialiserte seg som meklere og mellommenn. De har massevis av kontakter, og hos dem kan en få hva som helst igjen for en bestikkelse. Det var en slik mann i Leningrad som »kontrollerte alle varer som skulle selges, skjønt han ikke var handelsminister», og »skjønt han ikke hadde noen stilling på jernbanen, disponerte han vogner». Han kunne få tak i »ting som beholdningene av er nøye kontrollerte, utafor beholdningene». »Alle varelagrene i Leningrad står til hans tjeneste.» For å levere varer mottok han digre »bonuser» – 700 000 rubler fra en tømmersammenslutning bare i 1960. I Leningrad er det en »hel flokk» av slike meklere. ²⁹

Disse private entreprenørene og spekulantene driver med helt åpenbar kapitalistisk utbytting. Er det ikke klart at de hører til borgerskapet, den klassen som er antagonistisk til proletariatet?

Faktisk kaller Sovjetpressen sjøl disse folka for »Sovjetkapitalister», »gjennfødte entreprenører», »private entreprenører», »ny-oppdukka kulaker», »spekulanter», »utbyttere» osv. Motsier ikke da den revisjonistiske Krustsjov-klikken seg sjøl når den forsikrer at det ikke lenger eksisterer antagonistiske klasser i Sovjetunionen?

De fakta som er sitert ovafor, er bare en del av dem som er offentliggjort i Sovjetpressen. De er nok til å sjokkere folk, men det er mange andre som ikke er blitt offentliggjort, mange større og mer alvorlige saker som er blitt dekket til og holdt skjult. Vi har omtalt dataene ovenfor for å besvare spørsmålet om det er antagonistiske klasser og klassekamp i Sovjetunionen. Disse dataene er allerede tilgjengelige, og ikke engang den revisjonistiske Krustsjov-klikken er i stand til å benekte dem.

Disse dataene er tilstrekkelige til å vise at borgerskapets tøylesløse virksomhet mot proletariatet er alminnelig i hele Sovjetunionen, i byene så vel som på landet, i industrien så vel som i jordbruket, på produksjonens område så vel som på sirkulasjonens område, over hele linja fra de økonomiske departementene til partiet og regjeringsorganene og fra grunnplanet og opp til de høyere, ledende organene. Disse anti-sosialistiske tiltaka er ikke noe annet enn hard klassekamp ført av borgerskapet mot proletariatet.

Det er ikke merkelig at angrepa på sosialismen i et sosialistisk land blir gjort av gamle og nye borgerlige elementer. Det er ikke noe skremmende ved dette så lenge ledelsen av partiet og staten forblir en marxist-leninistisk ledelse. Men i Sovjetunionen i dag ligger alvoret i situasjonen i det faktum at den revisjonistiske Krustsjov-klikken har revet til seg ledelsen av sovjet-partiet og staten, og at det har dukka opp et nytt privilegert lag i det sovjetiske samfunnet.

Vi skal ta for oss dette problemet i det neste kapitlet.

DET PRIVILEGERTE LAGET I SOVJET OG DEN REVISJONISTISKE KRUSTSJOV-KLIKKEN

Det privilegerte laget i dagens Sovjet er sammensatt av degenererte elementer blant de ledende kadrene i partiet og regjeringsorganene, fra foretak og gårdsbruk så vel som av borgerlige intellektuelle. Det står i motsetning til arbeiderne, bøndene og det overveldende flertall av de intellektuelle og kadrene i Sovjetunionen.

Kort tid etter Oktoberrevolusjonen pekte Lenin på at den borgerlige og småborgerlige ideologien omslutta og virka på proletariatet fra alle kanter og korrumperte enkelte deler av det. Denne omstendigheten førte til at det blant Sovjets offentlige tjenestemenn og funksjonærer dukka opp byråkrater som var fremmedgjort fra massene, og nye borgerlige elementer. Lenin pekte også på at sjøl om de høge lønningene som ble betalt de borgerlige, tekniske ekspertene som arbeida for sovjetstyret, var nødvendige, så hadde de en korrumpierende virkning på styret.

Derfor la Lenin stor vekt på å føre en vedvarende kamp mot innflytelsen fra de borgerlige og småborgerlige ideologiene, på å vekke de breie massene til å ta del i arbeidet med styre og stell, på uten stopp å avsløre og renske ut byråkrater og nye borgerlige elementer fra sovjet-organene og på å skape vilkår som ville gjøre eksistensen og reproduksjonen av borgerskapet umulig. Lenin pekte bestemt på at »uten en systematisk og bevisst kamp for å forbedre apparatet, vil vi gå til grunne før grunnlaget for sosialismen er skapt».³⁰

Samtidig la han stor vekt på å følge prinsippet fra Pariskommunen i lønnspolitikken. Det vil si at alle i offentlig tjeneste fikk lønner som svarte til arbeidernes, og at det bare var borgerlige spesialister som fikk høge lønner. Fra Oktoberrevolusjonen til perioden med sovjetisk, økonomisk rehabilitering ble Lenins direktiver i hovedsak fulgt. Det ledende personellet i partiet og regjeringsorganene, i foretaka og partimedlemmene blant spesialistene, fikk lønner stort sett lik arbeidernes lønner.

På den tida tok kommunistpartiet og regjeringa i Sovjetunionen i bruk ei rekke midler på det politiske og ideologiske område og i distribusjonssystemet for å hindre ledende kadre på ethvert sted i å misbruke makta si eller å degenerere moralsk eller politisk.

Sovjetunionens Kommunistiske Parti, leda av Stalin, holdt fast ved proletariatets diktatur og den sosialistiske vegen og førte en fast kamp mot de kapitalistiske kreftene. Stalins kamp mot trotskistene, sinovjetistene og bukharinistene var i sin essens ei gjenspeiling i partiet av klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet og kampen mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vegen. Seieren i disse kampene sprengte borgerskapets fåfengte komplott for å gjeninnføre kapitalismen i Sovjetunionen.

Det kan ikke benektes at det allerede før Stalins død ble utbetalt høge lønner til visse grupper eller at enkelte kadre hadde degenerert og blitt borgerlige elementer. Sentralkomiteen i SUKP pekte i sin rapport til den 19. partikongressen i oktober 1952 på at det hadde dukka opp degenerasjon og korrupsjon i visse partiorganisasjoner. Lederne for disse organisasjonene

hadde gjort dem om til små samfunn som var sammensatt av bare deres egne folk, og som »satte sine gruppeinteresser over partiets og statens interesser». Noen sjefer for enkelte industriforetak »glemmer at foretakene som er betrodd dem, er statlige foretak og prøver å gjøre dem om til sitt eget private domene». »Istendenfor å sikre den alminnelige gårdsdrifta på kollektivbruka» er det noen funksjonærer fra partiet og sovjetstyret som »tar del i nasking av kollektivbrukas eiendom». På de kulturelle, kunstneriske og vitenskapelige feltene dukket det også opp arbeider som angrep og sverta det sosialistiske systemet, og blant vitenskapsfolka hadde det framkommet et monopolistisk »Araksjejev-regime».

Etter at Krustsjov reiv til seg ledelsen i Sovjetpartiet og staten, har det funnet sted ei fundamental endring i klassekampens stilling i Sovjetunionen.

Krustsjov har gjennomført ei rekke revisjonistiske tiltak som tjener borgerskapets interesser, og som gir ei rask øking av kapitalismens krefter i Sovjetunionen.

Under påskudd av å »bekjempe persondyrkelsen» har Krustsjov angrepet proletariats diktatur og det sosialistiske systemet og slik i virkeligheten brulagt vegen for ei gjeninnføring av kapitalismen i Sovjetunionen. Ved å avvise Stalin fullstendig avviste han i virkeligheten marxismen-leninismen som ble ført fram av Stalin og åpna dikene for den revisjonistiske flodbølgen.

Krustsjov har skifta ut det sosialistiske prinsippet »fra enhver etter hans evne til enhver etter hans arbeid» med »materielle stimuli». Han har økt og ikke minskt forskjellen mellom inntektene til et lite mindretall og inntektene til arbeidere, bønder og vanlige intellektuelle. Han har støtta de degenererte som sitter i ledende stillinger og oppmuntra dem til å bli enda mer samvittighetsløse når det gjelder å misbruke makta si og å stikke til seg fruktene av sovjetfolkets arbeid. Slik har han satt fart i skjerpinga av motsetningene mellom klassene i det sovjetiske samfunnet.

Krustsjov saboterer den sosialistiske, planlagte økonomien, tillemper det kapitalistiske profittprinsippet, utvikler den kapitalistiske fri konkurransen og underminerer den sosialistiske eiendomsretten til hele folket.

Krustsjov angriper det sosialistiske systemet for planlegging av jordbruket og beskriver det som »byråkratisk» og »unødvendig». Ivrig som han er etter å lære av de store innehaverne av de amerikanske farmerne, oppmuntrer han til kapitalistisk drift, utvikler en kulak-økonomi og underminerer den sosialistiske, kollektive økonomien.

Krustsjov sprer borgerlig ideologi, borgerlig frihet, likhet, brorskap og humanisme, og banker inn borgerlig idealisme og metafysikk samt de reaksjonære ideene om borgerlig individualisme, humanisme og pasifisme i

sovjetfolket, og nedverdiger den sosialistiske moralen. Den råtne, borgerlige kulturen fra Vesten er nå på moten i Sovjetunionen, og den sosialistiske kulturen blir angrepet og tilsidesatt.

Under skiltet »fredelig sameksistens» har Krustsjov drevet hemmelig samarbeid med USA-imperialismen. Han ødelegger den sosialistiske leiren og den internasjonale kommunistiske bevegelsen, bekjemper de revolusjonære kampene til de undertrykte folkene og nasjonene, praktiserer stormaktsjåvinisme og nasjonal egoisme og forrader den proletariske internasjonalsismen. Alt dette blir gjort for å verne om de hevdvunne interessene til en håndfull folk, som han setter høyere enn de grunnleggende interessene til folkene i Sovjetunionen, den sosialistiske leiren og hele verden.

Den linja Krustsjov følger, er ei tvers igjennom revisjonistisk linje. Rettleid av denne linja har ikke bare de gamle borgerlige elementene rast iveri, men det har også framkommet store antall nye borgerlige elementer blant de ledende kadrene i sovjet-partiet og regjeringa, blant sjefene for foretaka og kollektivbruka og blant de høyere intellektuelle på områdene for kultur, kunst, vitenskap og teknologi.

I Sovjetunionen for tida har ikke bare de nye borgerlige elementene økt i antall som aldri før, men den sosiale stillinga deres har også endra seg fundamentalt. Før Krustsjov kom til makta, hadde de ikke noen ledende stilling i det sovjetiske samfunnet. Virksomheten deres var innskrenka på mange måter, og de ble angrepet. Men etterat Krustsjov overtok og skritt for skritt skaffa seg ledelsen over partiet og staten, har det privilegerte laget gradvis svingt seg opp til den ledende stillingen i partiet og regjeringa og på det økonomiske, kulturelle og andre områder, og danna et privilegert lag i sovjetsamfunnet.

Dette privilegerte laget er den viktigste delen av borgerskapet i Sovjetunionen i dag og utgjør hoveddelen av den samfunnsmessige basisen for den revisjonistiske Krustsjov-klikken. Den revisjonistiske Krustsjov-klikken er de politiske representantene for det sovjetiske borgerskap, og spesielt for det privilegerte laget.

Den revisjonistiske Krustsjov-klikken har gjennomført den ene utrenskinga etter den andre og skifta ut den ene gruppa kadre etter den andre over hele landet, fra de sentrale til de lokale avdelingene, fra de ledende parti- og regjeringsorganene til økonomiske, kulturelle og utdanningsdepartementer. De har avskjediget alle dem som de ikke stoler på og satt inn sine egne protesjeer i ledende stillinger.

Ta sentralkomiteen i SUKP som et eksempel. Statistikken viser at nesten sytti prosent av de medlemmene i sentralkomiteen i SUKP som ble valgt på den 19. kongressen i 1952 ble renska ut i løpet av den 20. og 22. kongressen som ble holdt i henholdsvis 1956 og 1961. Og nesten femti prosent av de medlemmene av sentralkomiteen som ble valgt på den 20. kongressen ble renska ut under den 22. kongressen.

Eller ta lokalorganisasjonene. Umiddelbart før den 22. kongressen fjernet den revisjonistiske Krustsjov-klikken, i følge ufullstendige statistikker, førtifem prosent av medlemmene av parti-sentralkomiteene i sambandsrepublikkene og i partikomiteene i territoriene og regionene, og førti prosent av medlemmene i partikomiteene på kommunal- og distriktsplan fra sine stillinger, under påskudd av »å fornye kadrene». I 1963, under påskudd av å dele partiet inn i »industri-» og »jordbruks»partikomiteer, erstattet de ytterligere mer enn halvparten av medlemmene i sentralkomiteene i Sambandsrepublikkene og de regionale partikomiteene.

Gjennom denne rekke av endringer har det privilegerte laget i Sovjetunionen oppnådd kontrollen over partiet, regjeringa og andre viktige institusjoner.

Medlemmene av dette privilegerte laget har omdanna virksomheten å tjene massene til privilegiet å herske over dem. De misbruker makta de har over produksjonsmidlene og over levnetsmidlene til privat fordel for sin egen lille klikk.

Medlemmene av dette privilegerte laget stikker til seg fruktene av det sovjetiske folkets arbeid, og de inntektene de putter i lomma, er ti, tjue, ja til og med hundre ganger så store som inntektene til de vanlige sovjetiske arbeiderne og bøndene. De sikrer seg høge inntekter ikke bare i form av høge lønner, store godtgjørelser, høge avgifter og en mengde forskjellige personlige bevilgninger, men de bruker også sin privilegerte stilling til å skaffe seg offentlig eiendom ved svindel og bestikkelser. De er helt atskilt fra det arbeidende folket i Sovjetunionen, og de lever borgerskapets dekadente snylterliv.

Medlemmene av dette privilegerte laget har blitt totalt degenererte ideologisk, de har gått vekk fra bolsjevikpartiets revolusjonære tradisjoner, og de har kasta vrak på de stolte idealene til den sovjetiske arbeiderklassen. De står i motsetning til marxismen-leninismen og sosialismen. De forråder revolusjonen og forbyr andre å gjøre revolusjon. Det eneste målet deres er å sikre sin økonomiske stilling og sin politiske makt. Hele virksomheten deres dreier seg om deres private interesser og deres eget privilegerte lag.

Etter at de har revet til seg makta over det sovjetiske partiet og staten, har den revisjonistiske Krustsjov-klikken forvandlet det marxist-leninistiske Sovjetunionens Kommunistiske Parti med dets ærefulle historie, til et revisjonistisk parti. De forvandler den sovjetiske staten under proletariatets diktatur til en stat under den revisjonistiske Krustsjov-klikkens diktatur. Og skritt for skritt forvandler de hele folkets sosialistiske eiendomsrett og den sosialistiske kollektive eiendomsretten til det privilegerte lagets eiendomsrett.

Folk har sett hvordan det i Jugoslavia, sjøl om Tito-klikken fortsatt viser fram »sosialismens» fane, gradvis har oppstått et byråkratisk borgerskap som står i motsetning til det jugoslaviske folket, etter at Tito slo inn på den revisjonistiske vegen og forvandla den jugoslaviske staten fra et proletariatets diktatur til et diktatur av det byråkratiske borgerskapet og den sosialistiske offentlige økonomien til statskapitalisme. Nå ser folk hvordan Krustsjov-klikken slår inn på den vegen Tito-klikken allerede har gått. Krustsjov skuer mot Beograd som sitt Mekka. Han sier om og om igjen at han vil lære av Tito-klikkens erfaringer og at han og Tito-klikken »hører til den samme ideen og er rettleid av den samme teorien».³¹

Som et resultat av Krustsjovs revisjonisme står nå det første sosialistiske landet i verden, bygd av det ærerike sovjetiske folket med blod og svette, overfor en tidligere ukjent fare for kapitalistisk gjeninnføring.

Krustsjov-klikken sprer skrøna om at »det ikke lenger er antagonistiske klasser eller klassekamp i Sovjetunionen» for å dekke til kjensgjerningene om sin egen samvittighetsløse klassekamp mot det sovjetiske folket.

Det privilegerte laget i Sovjetunionen, representert ved den revisjonistiske Krustsjov-klikken, utgjør bare noen få prosent av den sovjetiske befolkningen. Blant de sovjetiske kadrene er også tallet på slike folk lavt. Dette laget står i diametral motsetning til det sovjetiske folket, som utgjør over 90 prosent av befolkningen, og til den store majoriteten av de sovjetiske kadrene og kommunistene. Motsigelsen mellom det sovjetiske folket og dette privilegerte laget er nå hovedmotsigelsen i Sovjetunionen, og det er en uforsonlig og antagonistisk klassemotsigelse.

Det ærerike Sovjetunionens Kommunistiske Parti, som ble bygd av Lenin og det stolte sovjetiske folket, viste et epokegjørende revolusjonært initiativ i den sosialistiske Oktoberrevolusjonen, de viste sitt heltemot og sin motstandskraft i forsvaret mot hvitegardene og den væpna intervensjonen fra over et dusin imperialistland, de gjennomførte tidligere ukjente, strålende prestasjoner i kampen for industrialisering og kollektivisering av jordbruket, og de vant en kolossal seier i fedrelandskrigen mot de tyske fascistene og reddet hele menneskeheten. Til og med under den revisjonistiske Krustsjov-klikkens

styre har den store massen av medlemmene i SUKP ført videre de stolte revolusjonære tradisjonene som ble fostra av Lenin og Stalin, og de opprettholder fortsatt sosialismen og arbeider fram mot kommunismen.

De breie massene av Sovjetunionens arbeidere, kollektivbønder og intellektuelle syder av misnøye med den undertrykkinga og utbyttinga det privilegerte laget driver. De ser stadig klarere de revisjonistiske trekka ved Krustsjov-klikken som forråder sosialismen og gjeninnfører kapitalismen. I rekkene til de sovjetiske kadrene er det fortsatt mange som holder fast ved proletarietets revolusjonære standpunkt, holder seg til den sosialistiske vegen og kjemper med fasthet mot Krustsjovs revisjonisme. De breie massene av det sovjetiske folket, av kommunistene og kadrene nytter ulike midler til å motstå og bekjempe den revisjonistiske linja til Krustsjov-klikken, slik at det ikke er så lett for Krustsjov-klikken å gjennomføre ei kapitalistisk gjeninnføring. Sovjetfolket kjemper for å forsvare de ærefulle tradisjonene fra den store Oktoberrevolusjonen, sikre de store seirene for sosialismen og sprengre komplett for gjeninnføringa av kapitalismen.

GJENDRIVING AV DEN SÅKALTE HELE FOLKETS STAT

På SUKP's 22. kongress heiste Krustsjov åpent motstandsfanen mot proletarietets diktatur, og erklærte at det proletariske diktaturets stat ville bli erstatta med «hele folkets stat». Det står i SUKP's program at proletarietets diktatur «ikke lenger er uunnværlig i Sovjetunionen» og at «staten, som oppsto som en stat for proletarietets diktatur, er det nye, nåværende stadium, blitt en stat for hele folket».

Hvem som helst med litt kjennskap til marxismen-leninismen veit at begrepet om staten er et klassebegrep. Lenin pekte på at «det trekket som særkjenner staten er eksistensen av en atskilt klasse av mennesker som har *makta* konsentrert i sine hender».³² Staten er et våpen for klassekamp, en maskin som en klasse bruker til å undertrykke en annen. Enhver stat er en bestemt klasses diktatur. Så lenge staten eksisterer, kan den umulig stå over klassene eller tilhøre folket.

Proletariatet og dets politiske parti har aldri lagt skjul på sine synsmåter; De sier uttrykkelig at sjølve målet for den proletariske, sosialistiske revolusjonen er å styrte borgerskapets herredømme og opprette proletarietets diktatur. Etter seieren i den sosialistiske revolusjonen må proletariatet og dets parti utrettelig streve etter å fullføre den historiske oppgava til proletarietets diktatur og fjerne klasser og klasseforskjeller, slik at staten vil dø bort. Det er

bare borgerskapet og de borgerlige partiene som med alle midler prøver å tildekke statens klassekarakter. I sitt forsøk på å narre massene beskriver de statsmaskineriet som de har i sin kontroll, som »hele folkets stat» som står »over klassene».

Det faktum at Krustsjov har erklært proletarietets diktatur i Sovjetunionen for avskaffa og lagt fram tesen om »hele folkets stat», viser at han har erstatta den marxist-leninistiske lære om staten med borgerlige falsknerier.

Da marxist-leninistene kritiserte villfarelsene deres, skyndte den revisjonistiske Krustsjov-klikken seg å forsvare seg og prøvde å finne opp en såkalt teoretisk basis for »hele folkets stat». De påstår nå at den historiske perioden med proletarietets diktatur som Marx og Lenin nevner, bare sikter til overgangen fra kapitalismen til det første stadiet av kommunismen og ikke til dens høyere stadier. De påstår videre at »proletarietets diktatur opphører å være nødvendig før staten dør bort»³³ og at det etter proletarietets diktatur er enda et stadium, »hele folkets stat».

Alt dette er tvers igjennom sofisterier.

I sin *Kritikk av Gothaprogrammet* la Marx fram den velkjente læresetningen om at proletarietets diktatur er staten i perioden med overgang fra kapitalisme til kommunisme. Lenin ga ei klar forklaring på denne marxistiske læresetningen.

Han sa:

»I sin *Kritikk av Gothaprogrammet* skrev Marx:

»Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunnet ligger perioden med det enes revolusjonære forandring til det andre. Til dette svarer det en politisk overgangsperiode da staten ikke kan være noe annet enn *proletarietets revolusjonære diktatur*.»

Inntil nå har denne læresetningen aldri blitt diskutert av sosialister, enda det medfører at vi må anerkjenne eksistensen av *staten* helt fram til den tida da den seierrike sosialismen har vokst til fullstendig kommunisme.³⁴

Lenin sa videre:

»Kjernen i Marx' lære om staten har bare blitt mestra av dem som forstår at *en enkelt* klasses diktatur ikke bare er nødvendig for ethvert klasse-samfunn i sin alminnelighet, ikke bare for *proletariatet* som har styrta borgerskapet, men også for hele den *historiske periode* som skiller kapitalismen fra det 'klasseløse samfunn', fra kommunismen.»³⁵

Det er fullstendig klart at ifølge Marx og Lenin er den historiske perioden da proletariatets diktatur eksisterer, ikke bare en overgangsperiode fra kapitalismen til det første stadiet av kommunismen, som den revisjonistiske Krustsjov-klikken hevder, men hele perioden med overgang fra kapitalismen til den »fullstendige kommunismen», til den tida da alle klasseforskjeller er fjerna og det »klasseløse samfunnet» er virkeliggjort, det vil si til de høyere stadiene av kommunismen.

Det er like klart at staten i overgangsperioden som Marx og Lenin refererer til, er proletariatets diktatur og ikke noe annet. Proletariatets diktatur er statsforma i hele overgangsperioden fra kapitalismen til de høyere stadiene av kommunismen, og er også den siste statsforma i menneskehetens historie. At proletariatets diktatur dør bort vil innebære at staten dør bort. Lenin sa:

»Marx trakk den slutningen fra hele sosialismens historie og fra den politiske kampen at staten var nødt til å forsvinne, og at overgangsformen før den forsvinner (overgangen fra stat til ikke-stat) måtte være »proletariatet organisert som den herskende klasse.»³⁶

Historisk kan proletariatets diktatur ha forskjellige former i de ulike land og fra en periode til en annen, men i sitt vesen vil det være det samme. Lenin sa:

»Overgangen fra kapitalismen til kommunismen kan ganske visst ikke unngå å oppvise en voldsom overflod og variasjon av politiske former, men kjernen vil uunngåelig være den samme: *proletariatets diktatur*.»³⁷

Vi ser altså at det at slutten på proletariatets diktatur vil gå forut for statens bortdøen og bli fulgt av enda et stadium, »hele folkets stat», så absolutt ikke er Marx' og Lenins syn, men noe som revisjonisten Krustsjov har funnet opp.

I sin argumentasjon for de anti-marxist-leninistiske synsmåtene sine har den revisjonistiske Krustsjov-klikken strevd hardt for å finne en setning fra Marx og fordreid den ved å sitere den tatt ut av sammenhengen. De har med hensikt beskrevet den framtidige *statens natur* (*Staatswesen* på tysk) i det kommunistiske samfunnet som Marx snakker om i sin *Kritikk av Gothaprogrammet* som »staten i det kommunistiske samfunnet [государственность коммунистического общества på russisk .], som ikke lenger er et proletariatets diktatur.»³⁸ De erklærte triumferende at kineserne ikke ville tørre å sitere dette fra Marx. Den revisjonistiske Krustsjov-klikken tror tydeligvis dette er til stor hjelp for dem.

Lenin ser ut til å ha forutsett at revisjonister ville gjøre bruk av denne setningen for å fordreie marxismen. I sin *Marxismen om staten* ga Lenin ei glimrende forklaring av den. Han sa: »... proletariatets diktatur er en »politisk overgangsperiode»... Men Marx fortsetter med å snakke om »den framtidige *statens natur* [государственность

på russisk, *Staatswesen* på tysk) i det kommunistiske samfunnet»!! Det kommer altså til å være en stat til og med i det »kommunistiske samfunnet»!! Er det ikke en motsigelse i dette?» Lenin svarte»Nei». Han satte så opp i tabellform de tre stadiene i utviklingsprosessen fra den borgerlige staten til staten dør bort:

»Det første stadiet — i det kapitalistiske samfunnet er staten nødvendig for borgerskapet — den borgerlige staten.

Det andre stadiet — i perioden med overgang fra kapitalisme til kommunisme, er staten nødvendig for proletariatet — det proletariske diktaturets stat.

Det tredje stadiet — i det kommunistiske samfunnet, er ikke staten nødvendig, den dør bort.»

Han konkluderer: »Fullstendig samsvar og klarhet!!»

I Lenins oppstilling finnes bare den borgerlige staten, det proletariske diktaturets stat og statens bortdøen. Ved akkurat denne tabellen gjorde Lenin det klart at når vi når kommunismen, dør staten bort og slutter å eksistere.

Ironisk nok siterer også den revisjonistiske Krustsjov-klikken dette stedet fra Lenins Marxisme om staten i et forsøk på å forsvare sine feil. Og så fortsetter de med følgende idiotiske utsagn:

»I vårt land tilhører allerede de to første periodene som Lenin nevner i sitatet, historien. I Sovjetunionen har det oppstått og utvikler det seg en stat som tilhører hele folket — *et kommunistisk statssystem*, staten i den første fasen av kommunismen.»³⁹

Hvis de to første periodene som Lenin refererer til allerede er ting som hører fortida til i Sovjetunionen, skulle staten være i ferd med å dø bort, og hvor kan en »hele folkets stat» komme fra? Hvis staten enda ikke er dødd bort, bør den være proletariatets diktatur og absolutt ikke under noen omstendigheter en »hele folkets stat».

I sin argumentasjon for »hele folkets stat» anstrenger den revisjonistiske Krustsjov-klikken seg for å bakvaske proletariatets diktatur som udemokratisk. De hevder at bare ved å erstatte det proletariske diktaturets stat med »hele folkets stat» kan demokratiet utvikles videre og bli til et »ekte demokrati for hele folket». Krustsjov sier fordringsfullt at avskaffinga av proletariatets diktatur er et eksempel på »ei linje for energisk utvikling av demokratiet» og at »proletarisk demokrati blir til sosialistisk demokrati for hele folket».⁴⁰

Disse ytringene kan bare vise at forfatterne av dem fullstendig ignorerer den marxist-leninistiske læra om staten eller fordreier den av ond vilje.

Hvem som helst med litt kjennskap til marxismen-leninismen veit at begrepet om demokrati som en statsform, på samme måte som begrepet diktatur, er et klassebegrep. Det kan bare finnes klassesdemokrati, det kan ikke finnes »demokrati for hele folket».

Lenin sa:

»Demokrati for det store flertallet av folket, og undertrykking ved makt, d.v.s. utelukkelse fra demokrati for utbytterne og undertrykkerne av folket – dette er den forandring demokratiet gjennomgår under *overgangen* fra kapitalisme til kommunisme.»⁴¹

Diktatur over de utbytende klassene og demokrati for folket – dette er de to sidene av proletariatets diktatur. Det er bare under proletariatets diktatur at demokratiet for massene av det arbeidende folket kan utvikles og utvides i en utstrekning uten historisk sidestykke. Uten proletariatets diktatur kan det ikke være noe ekte demokrati for det arbeidende folket.

Der det er borgerlig demokrati, er det ikke proletarisk demokrati, og der det er proletarisk demokrati, er det ikke borgerlig demokrati. Det ene utelukker det andre. Dette er ikke til å komme utenom og tillater ingen kompromisser. Jo grundigere borgerlig demokrati elimineres, jo mere vil proletarisk demokrati blomstre. I borgerskapets øyne vil ethvert land der dette skjer mangle demokrati. Men i virkeligheten er dette å fremme proletarisk demokrati og eliminering av borgerlig demokrati. Etterhvert som det proletariske demokratiet utvikler seg, forsvinner det borgerlige demokratiet.

Denne grunnleggende marxist-leninistiske tesen blir motsagt av den revisjonistiske Krustsjov-klikken. De hevder faktisk at så lenge fiendene er gjenstand for diktatur, er det ikke noe demokrati og at den eneste måten å utvikle demokratiet på er å avskaffe diktaturet over fiendene, slutte å undertrykke dem og innsette »demokrati for hele folket».

Deres syn er støpt i samme form som renegaten Kautskys begrep om »rent demokrati».

I sin kritikk av Kautsky sa Lenin:

»... 'rent demokrati' er ikke bare et uttrykk som tyder på *uvitenhet*, idet den avdekker mangel på forståelse både for klassekampen og statens natur, men er også en tredobbelt tom frase, siden demokratiet i det kommunistiske samfunn vil *dø bort* i endringsprosessen og bli en vane, men det vil aldri bli 'rent' demokrati.»⁴²

Han pekte også på:

»Utviklingens dialektikk (gang) er følgende: fra enevelde til borgerlig demokrati; fra borgerlig til proletarisk demokrati; fra proletarisk demokrati til ikke noe demokrati.»⁴³

Det vil si, i de høyere stadiene av kommunismen vil det proletariske demokratiet dø bort samtidig med at klassene forsvinner og proletariatets diktatur dør bort.

For å si det enkelt, på samme måte som »hele folkets stat» er det »demokrati for hele folket» som Krustsjov erklærte, bare et svindlerknep. Når han på denne måten tar opp igjen de fillete kledebonene etter borgerskapet og de gamle revisjonistene, lapper dem og setter sin egen merkelapp på dem, er hans eneste hensikt å bedra sovjet-folket og verdens revolusjonære folk og dekke over sitt svik mot proletariatets diktatur og sin motstand mot sosialismen.

Hva er kjernen i Krustsjovs »hele folkets stat»?

Krustsjov har avskaffa proletariatets diktatur i Sovjetunionen og har oppretta et diktatur som består av revisjonist-klikken leda av ham sjøl, det vil si, et privilegert lag av det sovjetiske borgerskapets diktatur. I virkeligheten er hans »hele folkets stat» ikke en stat for proletariatets diktatur, men en stat der hans lille klikk av revisjonister utøver sitt diktatur over massene av arbeidere, bønder og revolusjonære intellektuelle. Under Krustsjov-klikkens herredømme er det ikke noe demokrati for det arbeidende sovjetfolket, det er bare demokrati for den handfull mennesker som hører til den revisjonistiske Krustsjov-klikken, for det privilegerte laget og for de borgerlige elementene, de gamle og de nye. Krustsjovs »demokrati for hele folket» er ikke noe annet enn et tvers igjennom borgerlig demokrati, d.v.s. et despotisk diktatur av Krustsjov-klikken over det sovjetiske folket.

I Sovjetunionen idag blir alle som står fast på det proletariske standpunktet, støtter marxismen-leninismen og har mot til å si hva de mener, overvåka, forfulgt, stevna for retten og til og med arrestert, fengslet eller ansett som »mentalt syke» og sendt til »mentalsykehus». I det siste har sovjetpressen erklært at det er nødvendig å »slå» mot dem som viser den minste misnøye, og ropt på »ubarmhjertig kamp» mot de »råtnespøkefuglene»,⁴⁴ som er så frekke å komme med sarkastiske bemerkninger om Krustsjovs jordbrukspolitikk. Det er særlig forbløffende at den revisjonistiske Krustsjov-klikken ved mer enn en anledning blodig skal ha undertrykt streikende arbeidere og massene som gjorde motstand.

Formelen for å avskaffe proletariatets diktatur, men beholde en hele folkets stat avdekker den revisjonistiske Krustsjov-klikkens hemmelighet; Det vil si at de er faste motstandere av proletariatets diktatur, men de vil ikke gi opp statsmakta før dommedag. Den revisjonistiske Krustsjov-klikken kjenner den altoverskyggende betydningen av å kontrollere statsmakta. De trenger statsmaskineriet for å undertrykke det arbeidende sovjetfolket og marxist-

leninistene. De trenger det til å rydde vegen for gjen-innføring av kapitalismen i Sovjetunionen. Dette er Krustsjovs virkelige hensikt med å heise fanene for »hele folkets stat» og »demokrati for hele folket».

GJENDRIVING AV DET SÅKALTE HELE FOLKETS PARTI

På SUKP's 22. kongress heiste Krustsjov åpent en annen fane, endringa av den proletære karakteren til Sovjetunionens kommunistiske parti. Han erklærte at proletariatets parti skulle erstattes av et »hele folkets parti». SUKP's program slår fast: »Som et resultat av sosialismens seier i Sovjetunionen og konsolideringa av enheten i Sovjetsamfunnet har arbeiderklassens kommunistiske parti blitt sovjetfolkets avantgarde, et hele folkets parti.» Det åpne brevet fra sentralkomiteen i SUKP sier at SUKP »har blitt en politisk organisasjon for hele folket».

Hvor meningsløst!

Elementær kjennskap til marxismen-leninismen forteller oss at et politisk parti, på samme måte som staten, er et redskap i klassekampen. Et hvert politisk parti har sin klassekarakter. Partiånden er det konsentrerte uttrykket for klassekarakteren. Det finnes ikke noe slikt som et parti som ikke tilhører noen klasse eller som står over klassene, og det har aldri eksistert noe slikt, heller ikke finnes det noe slikt som et »hele folkets parti» som ikke representerer interessene til en bestemt klasse.

Proletariatets parti er bygd i samsvar med den revolusjonære teorien og på den marxist-leninistiske måten; Det er det partiet som er danna av de framskredne elementene som er grenseløst trofaste mot proletariatets historiske oppgave, det er proletariatets organiserte avant-garde og den høyeste formen for proletariatets organisasjon. Proletariatets parti representerer proletariatets interesser og konsentrasjonen av proletariatets vilje.

Videre er proletariatets parti det eneste partiet som er istand til å representere interessene til folket, som utgjør over nitti prosent av hele befolkningen. Grunnen til dette er at proletariatets interesser er identiske med interessene til de arbeidende massene, at proletariatets parti kan nærme seg problemene i lys av sin historiske rolle som proletariat og til beste for de nåværende og framtidige interessene til proletariatet og de arbeidende massene og for de beste interessene til det store flertallet av folket, og at det kan gi korrekt ledelse i samsvar med marxismen-leninismen.

I tillegg til de medlemmene av partiet som har arbeiderklassebakgrunn, har proletarietets parti medlemmer med en annen klassebakgrunn. Men disse slutter seg ikke til partiet som representanter for andre klasser. Fra den dagen de slutter seg til partiet, må de oppgi sitt tidligere klassestandpunkt og ta proletarietets standpunkt. Marx og Engels sa:

Hvis slike folk fra andre klasser slutter seg til den proletariske bevegelsen, må den første betingelsen være at de ikke bringer noen rester av borgerlige, småborgerlige e.l. fordommer med seg, men helhjerta tar til seg proletarietets syn.⁴⁵

De grunnleggende prinsippene for karakteren av proletarietets parti ble for lenge siden forklart av marxismen-leninismen. Men etter den revisjonistiske Krustsjov-klikkens mening er disse prinsippene »stereotype formler», mens »hele folkets parti» er i samsvar med den »virkelige dialektikken i kommunist-partiets utvikling».⁴⁶

Den revisjonistiske Krustsjov-klikken har lagt hodene i bløt for å finne på argumenter som rettferdiggjør deres »hele folkets parti». Under samtale mellom det kinesiske og det sovjetiske partiet i juli 1963 og i sovjetpressen sier de at de har gjort Sovjetunionens kommunistiske parti til et »hele folkets parti», fordi:

1. SUKP uttrykker hele folkets interesser.
2. Hele folket har godtatt arbeiderklassens marxist-leninistiske verdensanskuelse, og målet for arbeiderklassen – bygginga av kommunismen – har blitt hele folkets mål.
3. Medlemmene i SUKP består av de beste representantene for arbeiderne, kollektivbøndene og de intellektuelle. SUKP forener i sine egne rekker representanter for over hundre nasjonaliteter og folk.
4. Den demokratiske metoden som nyttes i parti-aktiviteter er også i samsvar med dets karakter av et parti for hele folket.

Det er tydelig etter bare et kort blick at ingen av disse i argumentene som den revisjonistiske Krustsjov-klikken legger fram, er noen alvorlig tilnærming til et alvorlig problem.

Da Lenin kjempa mot de revisjonistiske vrøvlekoppene, bemerkta han:

»Kan folk som ikke er i stand til å ta alvorlige problemer alvorlig, sjøl bli tatt alvorlig? Det er vanskelig å gjøre det, kamerater, svært vanskelig! Men det spørsmålet som visse folk ikke kan behandle alvorlig, er i seg sjøl så alvorlig at det skader ikke å undersøke åpenbart verdiløse svar på det.»⁴⁷

Heller ikke idag vil det ha noen skade å undersøke de åpenbart verdiløse svare som den revisjonistiske Krustsjov-klikken gir på et så alvorlig spørsmål som det om proletarietets parti.

I følge den revisjonistiske Krustsjov-klikken blir det kommunistiske partiet »hele folkets parti» fordi det uttrykker hele folkets interesser. Følger det ikke av dette at partiet allerede helt fra begynnelsen av skulle ha vært »hele folkets parti» istedenfor proletariatets parti?

I følge den revisjonistiske Krustsjov-klikken blir det kommunistiske partiet et »hele folkets parti» fordi »hele folket har godtatt arbeiderklassens marxist-leninistiske verdensanskuelse».

Men hvordan kan man si at alle har akseptert den marxist-leninistiske verdensanskuelsen i Sovjetsamfunnet, der det finnes skarpe klasseskiller og klassekamp? Kan man si at de titusenvis av nye og gamle borgerlige elementer i landet deres alle sammen er marxist-leninister? Hvis det virkelig er slik som dere hevder at marxismen-leninismen er blitt hele folkets verdensanskuelse, følger det ikke da av dette at det ikke er noen forskjell mellom parti og ikke-parti og dermed ingen grunn til at partiet skal eksistere? Hvilken forskjell gjør det om det finnes et »hele folkets parti» eller ikke?

I følge den revisjonistiske Krustsjov-klikken er det kommunistiske parti blitt »hele folkets parti» fordi medlemmene består av arbeidere, bønder og intellektuelle og alle nasjonaliteter og folkeslag. Betyr dette at ingen av medlemmene i SUKP kom fra andre klasser enn arbeiderklassen før ideen om »hele folkets parti» ble lagt fram på den 22. partikongressen? Betyr det at partimedlemmene tidligere bare kom fra *en* nasjonalitet, og utelukket andre nasjonaliteter og folkeslag? Hvis karakteren til et parti blir bestemt av medlemmenes sosiale bakgrunn, følger det ikke da av dette at utallige politiske partier i verden som også har medlemmer av forskjellige klasser, nasjonaliteter og folkeslag alle er »hele folkets partier»?

I følge den revisjonistiske Krustsjov-klikken er partiet blitt »hele folkets parti» fordi metodene det bruker i sin virksomhet, er demokratiske. Men fra starten av er et kommunistisk parti bygd på grunnlag av prinsippet om demokratisk sentralisme og skal alltid følge masselinja og den demokratiske metoden med overtaling og utdanning i arbeidet blant folket. Følger det ikke da at et kommunistisk parti er et »hele folkets parti» helt fra den dagen det blir grunnlagt?

Kort sagt, ingen av de argumentene som den revisjonistiske Krustsjov-klikken fører fram holder stikk.

Ved siden av å lage en masse oppstyr om et »hele folkets parti» har Krustsjov også delt partiet i et »industriparti» og et »jordbruksparti» under påskudd av å »bygge partiorganene etter produksjonsprinsippet». ⁴⁸

Den revisjonistiske Krustsjov-klikken sier at de gjør dette på grunn av »økonomiens forrang framfor politikken under sosialismen»⁴⁹ og fordi de ønsker å sette »problemene med økonomien og produksjonen, som har blitt skjøvet i forgrunnen av utviklinga av den kommunistiske oppbygginga, i sentrum for partiorganisasjonenes aktivitet» og la dem bli »hjørnesteinen i alt deres arbeid».⁵⁰ Krustsjov sa: »Vi sier likefram at den viktigste saka i partiorganenes arbeid er produksjonen».⁵¹ Og det som verre er, de har lurt disse synspunktene på Lenin, idet de hevder at de handler i samsvar med hans prinsipper.

Nå veit imidlertid alle som i det hele tatt har kjennskap til SUKP's historie, at disse synspunktene langt fra er Lenins, at dette er anti-leninistiske synspunkter og at dette var Trotskijs synspunkter. Også i dette spørsmålet er Krustsjov en verdig disippel av Trotskij.

I sin kritikk av Trotskij og Bukharin sa Lenin:

»Politikk er det konsentrerte uttrykk for økonomi . . .

Politikk må derfor ha forrang overfor økonomi. Å hevde noe annet er det samme som å glemme marxismens ABC.»

Han fortsatte:

» . . . uten en skikkelig politisk tilnærming til emnet, kan ikke den gitte klassen opprettholde sitt styre, og *kan følgelig ikke løse sine egne produksjonsproblemer.*»⁵²

Kjensgjerningene er krystallklare: Det virkelige formålet den revisjonistiske Krustsjov-klikken hadde med å foreslå et »hele folkets parti» var å endre SUKP's proletariske karakter fullstendig og omvandle det marxist-leninistiske partiet til et revisjonistparti.

Sovjetunionens store kommunistiske parti står overfor den alvorlige faren å degenerere fra et proletarisk parti til et borgerlig parti og fra et marxist-leninistisk parti til et revisjonistparti.

Lenin sa:

»Et parti som ønsker å eksistere kan ikke tillate den minste vakling i spørsmålet om sin eksistens eller noe forlik med dem som kanskje kan begrave det.»⁵³

I dag stiller den revisjonistiske Krustsjov-klikken igjen de breie massene av medlemmer i Sovjetunionens store kommunistiske parti overfor akkurat dette alvorlige spørsmålet.

KRUSTSJOVS FALSKE KOMMUNISME

På SUKP's 22. kongress erklærte Krustsjov at Sovjetunionen allerede var gått inn i perioden med utstrakt oppbygging av det kommunistiske samfunnet. Han erklærte også at »vi skal i hovedsak ha bygd et kommunistisk samfunn i løpet av tjue år».⁵⁴ Dette er rein svindel.

Hvordan kan det være snakk om å bygge kommunismen når den revisjonistiske Krustsjov-klikken leder Sovjetunionen inn på vegen til gjenoppbygging av kapitalismen, og sovjetfolket står i alvorlig fare for å miste fruktene av sosialismen?

Krustsjovs virkelige mål med å sette merkelappen »bygging av kommunismen» på det han gjør er å skjule det sanne ansiktet til revisjonismen sin. Men det er ikke vanskelig å avsløre dette knepet. Akkurat som øyet til en fisk ikke kan gå for en perle, kan heller ikke revisjonismen tillates å utgi seg sjøl som kommunisme.

Vitenskapelig kommunisme har en presis og bestemt betydning. I følge marxismen-leninismen er et kommunistisk samfunn et samfunn der klasser og klasseforskjeller er fullstendig eliminert, der hele folket har et høgt kommunistisk bevissthetsnivå og høg kommunistisk moral så vel som grenseløs entusiasme og initiativ i arbeidet, der det er stor overflod av samfunnsmessige produkter og der prinsippet »fra enhver etter evne, til enhver etter behov» blir anvendt og der staten har dødd bort.

Marx erklærte:

»I den høyere fase av det kommunistiske samfunnet, etter at individets slavemessige underordning under arbeidsdelingen og dermed også motsigelsen mellom mentalt og fysisk arbeid er forsvunnet; etter at arbeidet har slutta å være bare et middel til å opprettholde livet og også har blitt livets første behov; etter at produktivkreftene også har økt med den altomfattende utviklinga av individet, og alle kildene til kooperativ rikdom flyter rikeligere — bare da kan den trange horisonten til de borgerlige rettighetene bli fullstendig sprengt og samfunnet kan skrive på sine faner: Fra enhver etter evne, til enhver etter behov!»⁵⁵

I følge den marxist-leninistiske teorien er formålet med å opprettholde proletariatets diktatur i den sosialistiske perioden nettopp å sikre at samfunnet utvikler seg i retning av kommunisme. Lenin sa at »utviklinga framover, dvs. mot kommunismen, går gjennom proletariatets diktatur og

kan ikke foregå på noen annen måte».⁵⁶ Siden den revisjonistiske Krustsjov-klikken har avskaffa proletariatets diktatur i Sovjetunionen, går landet bakover og ikke framover, tilbake til kapitalismen og ikke framover mot kommunismen.

Å gå framover mot kommunismen betyr å gå fram mot avskaffelsen av alle klasser og klasseforskjeller. Et kommunistisk samfunn som i det hele tatt bevarer noen klasser, for ikke å snakke om utbytende klasser, er utenkelig. Krustsjov fostrer nå et nytt borgerskap, gjenoppretter og utvider utbyttingssystemet og øker stadig klasseskillet i Sovjetunionen. Et privilegert borgerlig lag som står i motsetning til sovjetfolket, har nå de ledende stillinger i partiet og regjeringa, i økonomi- og kulturdepartementene og andre departementer. Finnes det en tøddel av kommunisme i alt dette?

Å gå framover mot kommunismen betyr å gå fram mot et enhetlig system der hele folket eier produksjonsmidlene. Et kommunistisk samfunn der forskjellige former for eiendomsrett eksisterer side om side, er utenkelig. Krustsjov skaper nå en situasjon der foretak som eies av hele folket gradvis degenererer til kapitalistiske foretak, og garder som er kollektiv eiendom degenererer til enheter i en kulak-økonomi. Vi spør igjen, finnes det en tøddel av kommunisme i alt dette?

Å gå framover mot kommunismen betyr å gå fram mot en stor overflod av samfunnsmessige produkter og virkeliggjøring av prinsippet om »fra enhver etter evne, til enhver etter behov». Et kommunistisk samfunn bygd på en håndfull personer som beriker seg selv og på utarming av massene er utenkelig. Under det sosialistiske systemet har det store sovjetfolket utvikla de samfunnsmessige produktivkreftene med enestående fart. Men Krustsjov-revisjonismens onder skaper ødeleggelser i den sosialistiske sovjetøkonomien. Krustsjov er hele tida omringa av motsigelser, gjør hyppige endringer i sin økonomiske politikk og går ofte tilbake på sine egne ord, og på denne måten kaster han sovjetøkonomien ut i en tilstand av kaos.

Krustsjov er sannelig en uforbederlig ødeland. Han har ødsla bort kornreservene som ble bygd opp under Stalin og gjort livet vanskelig for sovjetfolket. Han har fordreid og krenka det sosialistiske prinsippet »fra enhver etter evne, til enhver etter behov», og satt en håndfull personer i stand til å tilrane seg fruktene av arbeidet til de breie massene av sovjetfolket. Disse punktene er aleine nok til å bevise at den vegen Krustsjov har slått inn på, fører bort fra kommunismen.

Å gå framover mot kommunismen betyr å gå fram mot ei øking av massenes kommunistiske bevissthet. Et kommunistisk samfunn der borgerlige ideer blir stadig mer dominerende, er utenkelig. Krustsjov gjenoppliver nå ivrig den borgerlige ideologien i Sovjetunionen og virker som misjonær for den dekadente amerikanske kulturen. Ved å propagere materielle oppmuntringer, gjør han alle menneskelige forhold til pengeforhold og oppmuntrer individualisme og sjølgodhet. På grunn av ham blir manuelt arbeid igjen sett på som skittent, og kjærlighet til et behagelig liv på bekostning av andre folks arbeid blir igjen sett på som anstendig. Den sosiale etikken og atmosfæren som Krustsjov fremmer, står fjernt fra kommunismen, så fjernt som det er mulig å komme.

Å framover mot kommunismen betyr å gå fram mot statens bortdøen. Et kommunistisk samfunn med et statsapparat for undertrykking av folket er utenkelig. Det proletariske diktaturets stat er ikke lenger en stat i den opprinnelige betydningen, for den er ikke lenger en maskin som brukes av de få utbytende til å undertrykke det overveldende flertallet av folket, men en maskin for å utøve diktatur over et meget lite antall utbyttere, mens det er demokrati for det overveldende flertallet av folket. Krustsjov forandrer karakteren til den sovjetiske statsmakt og endrer proletariatets diktatur til et redskap som en håndfull borgerlige elementer kan utøve diktatur over massene av sovjetarbeidere bønder og intellektuelle med. Han styrker stadig det diktatoriske statsapparatet sitt og intensiverer undertrykkinga av det sovjetiske folket. Det er virkelig latterlig å snakke om kommunisme under slike forhold.

Når vi sammenlikner alt dette med prinsippene for vitenskapelig kommunisme, blir det klart avdekka at den revisjonistiske Krustsjov-klikken på alle måter leder Sovjetunionen bort fra vegen til sosialismen og ut på vegen mot kapitalismen, og som en følge av dette lenger og lenger vekk fra, istedenfor nærmere, det kommunistiske målet »fra enhver etter evne, til enhver etter behov».

Krustsjov har fordekte motiver når han bruker kommunismens skilt. Han bruker det for å lure det sovjetiske folket og tildekke sine forsøk på å gjeninnføre kapitalismen. Han bruker det for å narre det internasjonale proletariatet og de revolusjonære folkene over hele verden og forråde den proletariske internasjonalsismen. Under dette skiltet har Krustsjov-klikken svikta den proletariske internasjonalsismen og prøver å komme i kompaniskap med USA-imperialismen for å foreta ei oppdeling av verden; Videre vil den at de andre sosialistiske landa skal tjene deres egne private interesser og ikke gå imot imperialismen eller støtte revolusjonene til de undertrykte folk og nasjoner, og den vil at de skal godta deres politiske, økonomiske og militære

kontroll og i praksis være deres avhengige områder og kolonier. Videre ønsker Krustsjov-klikken at alle de undertrykte folk og nasjoner skal tjene deres private interesser og gi opp sin revolusjonære kamp, for ikke å forstyrre deres søte drøm om kompaniskap med imperialismen for å få ei oppdeling av verden, og i stedet underkaste seg slaveri og undertrykking under imperialismen og dens lakeier.

Kort sagt, Krustsjovs slagord om å »bygge et kommunistisk samfunn i løpet av tjue år» i Sovjetunionen er ikke bare feilaktig, men også reaksjonært.

Den revisjonistiske Krustsjov-klikken sier at kineserne »går så langt som til å stille spørsmål ved vårt partis og folks rett til å bygge kommunismen». ⁵⁷ Dette er et foraktelig forsøk på å lure det sovjetiske folket og forgifte vennskapet mellom det kinesiske og sovjetiske folket. Vi har aldri vært i tvil om at det store sovjetfolket til slutt vil gå inn i det kommunistiske samfunnet. Men akkurat nå ødelegger den revisjonistiske Krustsjov-klikken de sosialistiske fruktene til sovjetfolket og tar fra dem retten til å gå framover mot kommunismen. Under slike forhold er den oppgaven sovjetfolket står overfor ikke å bygge kommunismen, men å gjøre motstand mot Krustsjovs forsøk på å gjenopprette kapitalismen.

Den revisjonistiske Krustsjov-klikken sier også at »KKP-lederne antyder at siden vårt parti har satt seg som mål et bedre liv for folket, må sovjetsamfunnet være 'borgerliggjort' og holder på å 'degenerere'». ⁵⁸ Dette knepet for å avlede sovjetfolkets misnøye med Krustsjov-klikken er like begrederlig som det er dumt. Vi ønsker oppriktig det sovjetiske folket et stadig bedre liv. Men Krustsjovs skryt om »omsorg for folkets velvære» og »et bedre liv for hvert menneske» er fullstendig falskt og demagogisk. For massene av det sovjetiske folket er livet allerede ille nok under Krustsjov. Krustsjov-klikken søker bare et »bedre liv» for medlemmene av det privilegerte laget og de gamle og nye borgerlige elementene i Sovjetunionen. Disse folkene tilegner seg fruktene av sovjetfolkets arbeid og lever et liv som borgerlige herrer. De har virkelig blitt grundig borgerliggjort.

Krustsjovs »kommunisme» er i bunn og grunn en avert av borgerlig sosialisme. Han ser ikke på kommunismen som fullstendig avskaffing av klasser og klasseforskjeller, men beskriver den som »en skål tilgjengelig for alle og breddfull av produkter av fysisk og åndelig arbeid». ⁵⁹ Han ser ikke på arbeiderklassens kamp for kommunisme som en kamp for en fullstendig frigjøring av hele menneskeheten så vel som den sjøl, men beskriver den som en kamp for »en god tallerken gulasj». Det finnes ikke en tøddel av vitenskapelig kommunisme i hodet hans, bare forestillingen om et samfunn av borgerlige filistre.

Krustsjovs »kommunisme« tar De forente stater som modell. Etterlikning av USA-kapitalismens metoder for ledelse og den borgerlige levemåten er av Krustsjov blitt heva opp på et statspolitisk nivå. Han sier at han »alltid har høge tanker« om det De forente stater har oppnådd. Han »gleder seg over det de har oppnådd, er noen ganger litt misunnelig.«⁶⁰ Han hever opp i skyene et brev fra Roswell Garst, en stor USA-bonde, som propagerer det kapitalistiske systemet;⁶¹ i virkeligheten har han brukt det som sitt jordbruksprogram. Han vil kopiere De forente stater både i industrien og jordbruket, og spesielt vil han etterlikne profitt-motivet fra USA-kapitalistiske foretak. Han viser stor beundring for den amerikanske levemåten og forsikrer at det amerikanske folket »ikke lever dårlig«⁶² under monopolkapitalismens styre og slaveri. Krustsjov går enda lenger, han håper å bygge kommunismen med lån fra USA-imperialismen. Under sine besøk i De forente stater og Ungarn ga han ved mer enn en anledning uttrykk for at han var villig til »å ta kreditt fra djevelen sjøl«.

På denne måten ser vi at Krustsjovs »kommunisme« virkelig er »gulasj-kommunisme«, »den amerikanske levemåten kommunisme« og »kommunisme som prøver å få kreditt av djevelen«. Det er ikke til å undres over at han ofte sier til representanter for vestlig monopolkapital at når denne »kommunismen« en gang blir realisert i Sovjetunionen, »vil dere gå framover mot kommunismen uten at jeg gjør noe for det«.⁶³

Det er ikke noe nytt ved denne »kommunismen«. Det er ganske enkelt et annet navn på kapitalismen. Det er bare en borgerlig merkelapp, skilt eller reklame. Da han latterliggjorde de gamle revisjonistpartiene som kalte seg marxister, sa Lenin:

»Overalt der marxismen er populær blant arbeiderne, vil denne politiske tendensen, dette »borgerlige arbeiderparti«, sverge i Marx' navn. Man kan ikke hindre dem i å gjøre dette, akkurat som man ikke kan hindre et handelsfirma i å bruke et hvilket som helst merke, skilt eller reklame.«⁶⁴

Det er derfor lett å forstå hvorfor imperialismen og monopolkapitalen setter pris på Krustsjovs »kommunisme«. Utenriksminister Dean Rusk i USA har sagt:

»... i den grad gulasj og to par bukser og den slags spørsmål blir viktigere i Sovjetunionen, i samme grad tror jeg en modererende innflytelse har kommet inn i bildet.«⁶⁵

Og den britiske statsminister Douglas-Home har sagt:

»Herr Krustsjov sa at den russiske grein av kommunismen setter utdanning og gulasj i første rekke. Det er bra; Gulasj-kommunisme er bedre

enn krigs-kommunisme, og jeg er glad for å få denne bekreftelsen på vårt syn om at feite og makelige kommunister er bedre enn magre og sultne kommunister.»⁶⁶

Krustsjovs revisjonisme spiller fullstendig opp til politikken med »fredelig utvikling» som USA-imperialismen følger med hensyn til Sovjetunionen og andre sosialistiske land. John Foster Dulles sa:

»... det var tegn på at det innafor Sovjetunionen finnes krefter som virker for større liberalisme, og som hvis de fortsatte, kunne få i stand en grunnleggende endring innen Sovjetunionen.»⁶⁷ De liberale kreftene Dulles snakka om, er kapitalistiske krefter. Den grunnleggende forandringa Dulles håpa på, er sosialismens degenerering til kapitalisme. Krustsjov gjennomfører nøyaktig den »grunnleggende forandring» som Dulles drømte om.

Som imperialistene håper på en gjenoppretting av kapitalismen i Sovjetunionen! Som de jubler!

Vi vil råde de imperialistiske herrere til ikke å glede seg for tidlig. Til tross for alle den revisjonistiske Krustsjov-klikkens tjenester kan ingenting redde imperialismen fra sin undergang. Den revisjonistiske herskerklikken lider av samme slags sykdom som den imperialistiske herskerklikken: De er ekstremt antagonistiske til massene av folket, som utgjør over nitti prosent av verdens befolkning, og derfor er de også veike og maktesløse og er papirtigre. Lik leir-Buddhaen som prøvde å vade over elva kan ikke den revisjonistiske Krustsjov-klikken en gang redde seg sjøl, så hvordan kan de gi imperialismen et langt liv?

DE HISTORISKE LÆRDOMMENE AV PROLETARIATETS DIKTATUR

Krustsjovs revisjonisme har tilføyd den internasjonale kommunistiske bevegelsen stor skade, men samtidig har den gitt lærdom til marxist-leninister og revolusjonære folk over hele verden med sitt negative eksempel.

Om det kan sies at den store Oktoberrevolusjonen ga marxist-leninister i alle land den viktigste positive erfaring og åpnet veien for proletariats overtaking av den politiske makta, da kan det sies om Krustsjov-revisjonismen at den på si side har gitt dem den viktigste negative erfaring, og gjort det mulig for marxist-leninister i alle land å trekke de nødvendige lærdommer for å hindre degenerering av det proletariske partiet og den sosialistiske staten.

Historisk sett har alle revolusjoner hatt sine motgangstider med forviklinger og tilbakeslag. Lenin spurte en gang:

» . hvis vi ser på sakens kjerne, har det noen gang i historien hendt at en ny produksjonsmåte har fått fotfeste med en gang, uten en lang rekke tilbakeslag, mistak og tilbakefall? ⁶⁸

Den internasjonale proletariske revolusjonens historie er mindre enn et århundre gammel, regna fra 1871 da proletariatet i Pariserkommunen gjorde det første heltmodige forsøket på å overta den politiske makta, eller snaut et halvt århundre regna fra Oktoberrevolusjonen. Den proletariske revolusjonen, den største revolusjonen i menneskehetens historie, innfører sosialismen i kapitalismens sted, den offentlige eiendomsretten i privateiendomsrettens sted og utrydder alle utbyttersystemer og alle utbytterklasser. Derfor er det enda mer naturlig at en revolusjon som i den grad ryster verden, vil måtte gjennomgå alvorlige og heftige klassekamper og være nødt til å gå en lang og kronglete vei, full av motgang.

Historia viser mange eksempler på at et proletarisk styre har lidd nederlag som følge av væpnet undertrykkelse fra borgerskapets side, for eksempel Pariserkommunen og den ungarske sovjetrepublikken i 1919. I våre dager har vi hatt det kontra-revolusjonære opprøret i Ungarn i 1956, da proletariatets herredømme nesten ble styrta. Denne formen for gjenoppbygging av kapitalismen er det lett for folk å forstå og de er mer årvåkne og på vakt mot den.

Men de kan ikke så lett forstå og er derfor ofte uforsiktige og ikke så årvåkne overfor en annen form for gjenoppbygging av kapitalismen, som derfor betyr en større fare. Det proletariske diktaturets stat slår inn på revisjonismen: eller den »fredelige utvikling«-vei som følge av degenerering av partiets og statens ledelse. En lærdom av dette slaget fikk vi for noen år siden av den revisjonistiske Tito-klikken som lot det sosialistiske Jugoslavia degenerere til et kapitalistisk land. Men lærdommen fra Jugoslavia har ikke vært tilstrekkelig til å vekke folks oppmerksomhet fullstendig. Noen vil si at det kanskje var en tilfeldighet.

Men nå har den revisjonistiske Krustsjov-klikken tilrevet seg ledelsen i partiet og staten, og det er alvorlig fare for at kapitalismen blir gjenoppbygd i Sovjetunionen, den store Oktoberrevolusjonens land, med sin historie på flere tiår av sosialistisk oppbygging. Og dette får alarmklokkene til å lyde for alle sosialistiske land, deriblant Kina, og for alle kommunistiske partier og arbeiderpartier, deriblant Kinas Kommunistiske Parti. Det vekker uunngåelig stor oppmerksomhet og tvinger marxist-leninister og revolusjonære folk over hele verden til å tenke seg alvorlig om og til å skjerpe sin årvåkenhet.

Det er ille at Krustsjovrevisjonismen har oppstått, men det er også bra. Så lenge de landene der sosialismen allerede er oppnådd, og også de landene som seinere kommer til å slå inn på den sosialistiske veien, alvorlig gransker lærdommene av den »fredelige utviklinga» som den revisjonistiske Krustsjovklikken går inn for, og treffer de nødvendige tiltak, vil de kunne forhindre den slags »fredelig utvikling» og knuse fiendens væpna angrep. På denne måten vil den proletariske verdensrevolusjonens seier være sikret. Det kinesiske kommunistpartis historie er førtitre år. Under sin langvarige revolusjonære kamp har partiet vårt bekjempet såvel høyre- som »venstre»-opportunistiske feil og den marxist-leninistiske ledelsen til sentralkomiteen med kamerat Mao Tsetung i spissen ble oppretta. Kamerat Mao Tsetung har knytta marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet nøye sammen med den konkrete praksis og oppbygginga i Kina, og har ført det kinesiske folket fra seier til seier. Kinas Kommunistiske Partis Sentralkomite og kamerat Mao Tsetung har lært oss å føre en utrettelig kamp på det teoretiske, politiske og organisatoriske området såvel som i det praktiske arbeidet, for på denne måten å bekjempe revisjonismen og forhindre at kapitalismen blir gjenoppretta. Det kinesiske folk har gjennomgått langvarige, revolusjonære, væpna kamper og har ærerike revolusjonære tradisjoner. Det kinesiske folkets frigjøringsarme er væpna med Mao Tsetungs tenkning og er uløselig knytta til massene. De tallrike kadrene i Kinas Kommunistiske Parti er skolerte og herda i korrigeringskampanjene og i harde klassekamper. Alle disse faktorene gjør det meget vanskelig å gjenopprette kapitalismen i vårt land.

Men la oss se på kjensgjerningene. Er vårt samfunn helt rent i dag? Nei, det er det ikke. Det finnes fremdeles klasser og det pågår fremdeles klassekamp. Den virksomhet som drives av de styrta reaksjonære klassene som intrigerer for å vende tilbake, fortsetter fremdeles, og det drives fremdeles spekulantvirksomhet av gamle og nye borgerlige elementer og det foretas desperate plyndringstokter av underslagere, svindlere og degenererte individer. Det forekommer også tilfeller av degenerering innen noen få grunnorganisasjoner. Hva verre er, disse degenererte individene gjør alt de kan for å finne beskyttere og agenter i de høyere ledende organer. Vi må ikke på noen måte slappe av på vår aktpågivenhet mot slike foreteelser, men være ytterst årvåkne.

Kampen i de sosialistiske landene mellom sosialismens vei og kapitalismens vei — mellom kapitalismens krefter som forsøker å vende tilbake og de krefter som kjemper i mot dette — er ikke til å unngå. Men derimot er det slett ikke

uunngåelig at kapitalismen gjenopprettes i de sosialistiske landa og at de degenerer til å bli kapitalistiske land. Vi kan hindre gjenoppbygginga av kapitalismen så lenge det er en riktig ledelse og den rette forståelsen av problemet, så lenge vi holder fast ved den revolusjonære marxist-leninistiske linja, treffer de rette tiltaka og fører en lang og utrettelig kamp. Kampen mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vei kan bli til en drivkraft for samfunnsmessige framsteg.

Hvordan kan det forhindres at kapitalismen gjenopprettes? Kamerat Mao Tsetung har utforma en rekke teorier og linjer om dette spørsmålet – etter sammenfatting av de praktiske erfaringene med proletariatets diktatur i Kina og studium av de positive og negative erfaringene fra andre land, spesielt fra Sovjetunionen – i samsvar med marxismen-leninismens grunnprinsipper, og har med dette berika og utvida den marxist-leninistiske teorien om proletariatets diktatur.

Hovedinnholdet i de teoriene og linjene som kamerat Mao Tsetung har utforma i denne forbindelse er:

FOR DET FØRSTE er det nødvendig å benytte den marxist-leninistiske loven om motsetningenes enhet når en skal studere det sosialistiske samfunnet. Loven om motsigelsen i alle ting, dvs. loven om motsetningenes enhet, er den materialistiske dialektikkens grunnleggende lov. Den virker over alt, det være seg i naturen, i menneskesamfunnet eller i menneskets tenkning. De to motsatte sidene i en hvilken som helst motsigelse både forener seg og kjemper mot hverandre, og det er dette som tvinger tingene til å bevege seg og forandre seg. Det sosialistiske samfunnet er ikke noe unntak. I det sosialistiske samfunnet finnes det to slags samfunnsmessige motsigelser, nemlig motsigelsene i folket og motsigelsen mellom oss og fienden. Disse to typene av samfunnsmessige motsigelser er helt forskjellige i sitt innhold, og derfor må man også behandle dem på forskjellig vis. Om de blir behandla på rette måten vil det føre til sterkere befesting av proletariatets diktatur og til at det sosialistiske samfunnet blir ytterligere styrka og utvikla. Mange folk anerkjenner loven om motsetningenes enhet, men er ute av stand til å bruke den i studiet og i behandlinga av spørsmål i det sosialistiske samfunnet. De vil ikke innrømme at det finnes motsigelser i det sosialistiske samfunnet – at det ikke bare finnes motsigelser mellom oss og fienden, men også motsigelser i folket –, de vet ikke hvordan de skal skjelne mellom disse to typene av samfunnsmessige motsigelser og de kjenner ikke den rette måten å behandle dem på. Derfor er de ute av stand til å behandle spørsmålet om proletariatets diktatur på den rette måten.

FOR DET ANDRE dekker det sosialistiske samfunnet en meget lang historisk periode. I dette samfunnet fortsetter klasser og klassekamp å eksistere, og det pågår fremdeles kamp mellom den sosialistiske og den kapitalistiske veien. Den sosialistiske revolusjonen på den økonomiske fronten (som gjelder eiendomsretten til produksjonsmidlene) er i seg sjøl utilstrekkelig og kan ikke befestes. Det må også foregå en fullstendig sosialistisk revolusjon på den politiske og ideologiske fronten. Her vil det være nødvendig med et langt tidsrom for å avgjøre »hvem som vil seire» i kampen mellom sosialismen og kapitalismen. Flere tiår vil ikke være nok; et vellykket utfall vil kreve alt fra ett til flere århundrer. Når det gjelder spørsmålet om hvor lenge det vil vare, er det bedre å forberede seg på en lang enn en kort tidsperiode. Når det gjelder spørsmålet om innsats, er det bedre å betrakte oppgaven som vanskelig enn som lett. Det vil være mer fordelaktig og mindre skadelig å tenke og handle på dette vis. Alle som ikke innser dette, eller ikke vurderer det i full bredde, vil begå svære mistak. Hvis man vil forhindre at kapitalismen blir gjenoppretta, ønsker framgang i den sosialistiske oppbygginga og vil skape forutsetninger for overgangen til kommunismen, må proletarietets diktatur opprettholdes i sosialismens historiske periode og den sosialistiske revolusjonen må fullføres.

FOR DET TREDJE må proletarietets diktatur ledes av arbeiderklassen med grunnlag i forbundet mellom arbeidere, og bønder. Dette betyr at arbeiderklassen og folket under dens ledelse, utøver et diktatur over de reaksjonære klasser og individer og de elementene som gjør motstand mot den sosialistiske omdanninga og den sosialistiske oppbygginga. Innafor folkets rekke praktiseres demokratisk sentralisme. Vårt demokrati er det breiest mulige demokrati og går utover grensene for det som er mulig i en hvilken som helst borgerlig stat.

FOR DET FJERDE er det nødvendig å holde fast ved masselinja såvel i den sosialistiske revolusjonen som i den sosialistiske oppbygginga, man må dristig mobilisere massene og utfolde massebevegelser i stort omfang. Masselinja »fra massene, til massene» er hovedlinja i alt arbeid vårt parti utfører. Det er nødvendig å ha en klippefast tiltro til flertallet av folket og framfor alt til massene av arbeidere og bønder. Vi må være flinke til å rådføre oss med massene i alt vårt arbeid, og ikke under noen omstendighet må vi fjerne oss fra dem. Både kommandering og tendensen til å gi gunstbevisninger må bekjempes. Full og åpen meningsutveksling og store debatter er viktige former for revolusjonær kamp som folket i vårt land har skapt i løpet av sin langvarige revolusjonære kamp, kampformer som bygger på massene for å løse motsigelser i folket og motsigelser mellom oss og fienden.

FOR DET FEMTE er det både i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga nødvendig å løse spørsmålet om hvem en skal stole på, hvem en skal vinne over til seg og hvem en skal bekjempe. Proletariatet og dets fortropp må foreta en klasseanalyse av det sosialistiske samfunnet, sette sin lit til de virkelig pålitelige kreftene som beslutsomt slår inn på den sosialistiske veien, de må vinne over til seg alle forbundsfeller som det er mulig å vinne, og de må forene seg med folkemassene, som utgjør over nittifem prosent av befolkningen, til felles kamp mot sosialismens fiender. I landdistriktene er det, etter at kollektiviseringa av jordbruket er gjennomført, nødvendig å bygge på de fattige bøndene og de lavere lag av mellomstore bønder for å befeste proletariatets diktatur og forbundet mellom arbeidere og bønder, overvinne de spontane kapitalistiske tendensene og ustanselig styrke og utvide sosialismens posisjoner.

FOR DET SJETTE er det nødvendig å stadig drive omfattende sosialistiske skoleringsbevegelser i byene og på landsbygda. I disse fortløpende bevegelsene for skolering av folket må vi være flinke til å organisere de revolusjonære klassekreftene, øke deres klassebevissthet, på en riktig måte behandle motsigelsene i folket og forene alle dem som kan forenes. I disse bevegelsene er det nødvendig å føre en skarp like-for-like-kamp mot de anti-sosialistiske, kapitalistiske og føydale kreftene – godseiere, rike bønder, kontra-revolusjonære og borgerlige høyrefolk, samt underslagere, svindlere og degenererte individer – for på denne måten å knuse angrepene de setter inn mot sosialismen, og omskape flertallet av dem til nye mennesker.

FOR DET SJUENDE er det en av de grunnleggende oppgavene for proletariatets diktatur aktivt å bygge ut den sosialistiske økonomien. Det er nødvendig å gjennomføre en modernisering av industrien, jordbruket, vitenskapen, teknologien og det nasjonale forsvaret steg for steg med ei generallinje for utvikling av nasjonaløkonomien med jordbruket som grunnlag og industrien som ledende faktor, som rettesnor. På grunnlag av produksjons-tilveksten er det nødvendig å heve folkets levestandard, gradvis og i stort omfang.

FOR DET ÅTTENDE er hele folkets eiendomsrett og den kollektive eiendomsretten de to formene for sosialistisk økonomi. Overgangen fra kollektiv eiendomsrett til hele folkets eiendomsrett, fra to typer av eiendomsrett til hele folkets enhetlige eiendomsrett, er en temmelig langvarig prosess. Sjølve den kollektive eiendomsretten utvikler seg fra lavere til høyere trinn, fra mindre til større omfang. Folkekommunen som det kinesiske folket har skapt, er en organisasjonsform som er egna til å løse spørsmålet om denne overgangen.

FOR DET NIENDE er »la hundre blomster blomstre og hundre tanke-retninger strides» en politikk som stimulerer til utvikling av kunsten og framsteg i vitenskapen, og som fremmer en blomstrende sosialistisk kultur. Utdanninga må tjene proletariatets politikk og knyttes sammen med produktivt arbeid. Det arbeidende folket må beherske kunnskapen og de intellektuelle må være vant med kroppsarbeid. Blant dem som arbeider med vitenskap, kultur, kunst og utdanning er kampen for å fremme den proletariske ideologien og utslette den borgerlige ideologien en langvarig og heftig klassekamp. Det er nødvendig å bygge opp en stor hær av intellektuelle fra arbeiderklassen, som tjener sosialismen og som er både »røde og eksperter», dvs. som er både politisk bevisste og dyktige i sitt yrke. Dette gjøres gjennom kulturrevolusjonen og revolusjonær praksis i klassekampen, kampen for produksjon og vitenskapelige eksperimenter.

FOR DET TIENDE er det nødvendig å beholde systemet med kader-deltakelse i kollektivt produktivt arbeid. Kadrene i vårt parti og i vår stat er alminnelige arbeidere og ikke herremenn som sitter på folkets rygg. Ved å delta i kollektivt produktivt arbeid bevarer kadrene utstrakte, varige og faste forbindelser med det arbeidende folket. Dette er et stort tiltak av grunnleggende betydning for et sosialistisk system. Det bidrar til å få bukt med byråkratiet og til å forhindre revisjonisme og dogmatisme.

FOR DET ELLEVTE må det aldri tas i bruk et system med høyere gasjer for et lite antall mennesker. Kløften mellom inntektene til den arbeidende staben i partiet, regjeringa, bedriftene og folkekommunene på den ene sida og inntektene til folkets masser på den andre sida må innsnevres rasjonelt og gradvis og ikke utvides. Alt arbeidende personell må være forhindret fra å misbruke sin makt og i å nyte godt av spesielle særrettigheter.

FOR DET TOLVTE er det alltid nødvendig at folkets væpnete styrker i et sosialistisk land står under det proletariske partiets ledelse og under massenes tilsyn og de må alltid bevare en folkearmes ærerike tradisjoner, samholdet mellom hæren og folket, mellom offiserer og mannskap. Det er nødvendig å praktisere et system som går ut på at offiserene med regelmessige mellomrom gjør tjeneste som menige soldater. Det må praktiseres militært demokrati, politisk demokrati og økonomisk demokrati. Dessuten må det organiseres og utdannes militsavdelinger over hele landet, slik at alle og enhver blir soldater. Geværene må for alltid være i hendene på partiet og folket, og det må aldri tillates at de blir til redskaper for karrierejegere.

FOR DET TRETTENDE må folkets offentlige sikkerhetsorganer alltid stå under ledelse av proletariatets parti og under folkemassenes tilsyn. I kampen for å forsvare sosialismens frukter og folkets interesser må det føres en politikk som går ut på at man stoler på samordnet innsats av de breie massene og sikkerhetsorganene, slik at ikke et eneste slett menneske slipper unna eller et eneste godt menneske blir forulempet. Kontra-revolusjonære må undertrykkes overalt hvor de dukker opp, og feil må rettes overalt hvor de oppdages.

FOR DET FJORTENDE er det i utenrikspolitikken nødvendig å forsvare den proletariske internasjonalismen og bekjempe stormaktssjåvinismen og nasjonal egoisme. Den sosialistiske leiren er resultatet av det internasjonale proletariatets og arbeidende folkets kamp. Den tilhører såvel hele verdens proletariat og arbeidende folk som folket i de sosialistiske land. Vi må oppriktig sette ut i livet kampparolene »Arbeidere i alle land foren dere!» og »Arbeidere og undertrykte nasjoner i hele verden foren dere!», beslutsomt bekjempe imperialismens og reaksjonens anti-kommunistiske, folkefiendtlige og kontra-revolusjonære politikk, og støtte de revolusjonære kampene som føres av alle undertrykte klasser og undertrykte nasjoner. Forholdene mellom de sosialistiske landene må bygge på prinsippet om gjensidig hjelp og gjensidig støtte. Ethvert sosialistisk land må hovedsakelig stole på seg selv i sitt oppbyggingsarbeid. Hvis noe sosialistisk land fører en nasjonal-egoistisk praksis i sin utenrikspolitikk, eller enda verre, arbeider i ivrig kompaniskap med imperialismen for en oppdeling av verden, da er dets framferd degenerert og et forræderi mot den proletariske internasjonalismen.

FOR DET FEMTENDE må det kommunistiske partiet fortsette å bestå som proletariatets fortropp så lenge proletariatets diktatur består. Det kommunistiske partiet er den høyeste formen for organisering av proletariatet. Proletariatets ledende rolle gjennomføres gjennom det kommunistiske partiets ledelse. Systemet med parti-komiteer som utøver ledelse må settes ut i livet i alle avdelinger. Under perioden med proletariatets diktatur må det proletariske partiet beholde og forsterke sine faste forbindelser med proletariatet og det arbeidende folkets breie masser og beholde og utvikle sin kraftige, revolusjonære stil. Det må gå inn for prinsippet at marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet kombineres med den konkrete praksis i dets eget land og føre en ustanselig kamp mot revisjonisme, dogmatisme og opportunisme av ethvert slag.

I lys av det proletariske diktaturets historiske lærdommer har kamerat Mao Tsetung slått fast:

Klassekampen, kampen for produksjonen og vitenskapelige eksperimenter er de tre store revolusjonære bevegelsene for å bygge opp et mektig sosialistisk land. Disse bevegelsene er en sikker garanti for at kommunister vil være fri for byråkrati og immune mot revisjonisme og dogmatisme, og for at de for alltid vil forbli uovervinnelige. De danner en pålitelig garanti for at proletariatet vil være i stand til å forene seg med de breie arbeidende massene og gjennomføre et demokratisk diktatur. Hvis disse bevegelsene skulle mangle, slik at godseierne, de rike bøndene, de kontra-revolusjonære, dårlige elementer og alle slags uhyrer fikk anledning til å kripe fram igjen, mens våre kadre lukket øynene for alt dette og i mange tilfelle til og med ikke greide å skjelne mellom fienden og oss sjøl, men samarbeidet med fienden og ble korrumpert og demoralisert, hvis våre kadre på denne måten ble trukket over i fiendens leir eller fienden greide å snike seg inn i våre rekker, og mange av våre arbeidere, bønder og intellektuelle ble overlatt forsvarsløse overfor fiendens smidige eller brutale taktikk, da ville det ikke vare lenge, kanskje bare noen år eller et tiår, eller i høyden noen tiår, før det uvilkårlig ville inntreffe en kontra-revolusjonær gjenopprettelse i nasjonal målestokk og det marxist-leninistiske partiet ville utvilsomt bli et revisjonistisk parti eller et fascistisk parti, og hele Kina vil skifte farge.⁶⁹

Kamerat Mao Tsetung har pekt på at for å garantere at vårt paru og vårt land ikke skal skifte farge, må vi ikke bare ha ei riktig linje og føre en riktig politikk, men vi må lære opp og frambringe millioner av etterfølgere som vil føre den proletariske revolusjonens sak videre.

Når alt kommer til alt, er spørsmålet om opplæring av etterfølgere for proletariatets revolusjonære sak et spørsmål om det vil finnes eller ikke finnes folk som kan føre videre den marxist-leninistiske revolusjonære saka som ble påbegynt av den eldre generasjonen av proletariske revolusjonære, om ledelsen i partiet vårt og staten vår fortsatt vil ligge eller ikke ligge i de proletariske revolusjonæres hender, om våre etterfølgere vil eller ikke vil fortsette å marsjere langs den riktige veien som er staket ut av marxismen-leninismen, eller med andre ord om vi er i stand til eller ikke i stand til framgangsrikt å forhindre at det oppstår en Krustsjov-revisjonisme i Kina. Kort sagt, dette er et meget viktig spørsmål, et spørsmål om liv eller død for partiet vårt og landet vårt. Det er et spørsmål av grunnleggende betydning for den proletariske revolusjonens sak i hundre, tusen, ja, titusen år framover.

Med grunnlag i de forandringer som har inntrådt i Sovjetunionen, setter de imperialistiske profetene sitt håp om »fredelig utvikling» til tredje eller fjerde generasjon i det kinesiske partiet. Vi må gjøre disse profetiene til skamme. Fra våre høyeste organisasjoner og helt ned til grunnplanet må vi overalt og alltid vie stor oppmerksomhet til opplæringa og oppdragelsen av etterfølgere for den revolusjonære saka.

Hva kreves så for å være verdige etterfølgere for proletariatets revolusjonære sak?

De må være ekte marxist-leninister og ikke revisjonister som Krustsjov, som bare bærer marxismen-leninismens kappe.

De må være revolusjonære som av hele sitt hjerte tjener flertallet av folket i Kina og i hele verden. De må ikke være lik Krustsjov, som tjener såvel interessene til den lille håndfull av det privilegerte borgerlige lag i hans eget land, som den utenlandske imperialismen og reaksjonens interesser.

De må være proletariske statsmenn som er i stand til å forene seg med og arbeide sammen med det overveldende flertallet. De må ikke bare forene seg med dem som er enige med dem. De må også være flinke til å forene seg med folk som er uenige med dem, og til og med med slike som tidligere har kjempa imot dem, men seinere har innsett at de tok feil. Men de må især være på vakt mot slike karrierejegere og konspiratorer som Krustsjov og hindre at slike elementer på noe trinn tilriver seg ledelsen i partiet og regjeringa.

De må være mønstre på hvordan en skal gjennomføre partiets demokratiske sentralisme, de må beherske den metoden for ledelse som bygger på prinsippet »fra massene – til massene», de må utvikle en demokratisk stil og være flinke til å lytte til massene. De må ikke være despotiske som Krustsjov, ikke krenke partiets demokratiske sentralisme, ikke foreta overraskende angrep på kamerater eller opptre egenmektig og diktatorisk.

De må være beskjedne og omtensomme og vokte seg for å være overmodige og voldsomme. De må være gjennomsyra av sjølkritikkens ånd og være modige nok til å rette på feil og mangler i sitt eget arbeid. De må ikke dekke over mistaka sine, slik Krustsjov gjør, eller sjøl gjøre krav på all ære og skyve all skyld over på andre.

Etterfølgere for proletariatets revolusjonære sak vokser fram i massekamper og blir herda i revolusjonens store stormer. Det er av den største betydning å prøve å kjenne kadrene og velge ut og lære opp etterfølgere i løpet av den langvarige massekampen.

Den ovenstående rekken av prinsipper som er lagt fram av kamerat Mao Tsetung er skapende bidrag til marxismen-leninismen, til det teoretiske arsenal som gir nye våpen av avgjørende betydning for oss i arbeidet for å hindre at kapitalismen gjenopprettes. Såfremt vi følger disse prinsippene, kan vi befeste proletariatets diktatur, skape garantier for at vårt parti og vår stat aldri vil skifte farge, framgangsrikt gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga, hjelpe alle revolusjonære folkebevegelser i å styrte imperialismen og dens lakeier og garantere den framtidige overgangen fra sosialismen til kommunismen.

— — —

Med hensyn til framveksten av den revisjonistiske Krustsjov-klikken i Sovjetunionen, er vår stilling som marxist-leninister den samme som vår holdning til enhver annen »forstyrrelse» – vi er for det første imot den, og for det andre er vi ikke redd den.

Vi ønsket den ikke og vi er imot den, men sjøl om den revisjonistiske Krustsjov-klikken allerede er vokst fram, er det intet ved den som skremmer oss, og det er ingen grunn til å slå alarm. Jorda vil fortsette å gå rundt sin akse, historien vil fortsette å gå framover, verdens folk vil som alltid fortsette å gjøre revolusjon, og imperialistene og deres lakeier vil uunngåelig gå sin undergang i møte.

Det store sovjetfolkets historiske bidrag vil alltid vedbli å være ærerikt. De kan aldri tilsmusses av den revisjonistiske Krustsjov-klikkens forræderi. De breie massene av arbeidere, bønder, revolusjonære intellektuelle og kommunister i Sovjetunionen vil til slutt overkomme alle hindringer på sin vei og marsjere framover til kommunismen.

Sovjetfolket, folkene i alle sosialistiske land og revolusjonære folk i hele verden vil sikkert nok lære av den revisjonistiske Krustsjov-klikkens forræderi. I kampen mot Krustsjovs revisjonisme har den internasjonale kommunistiske bevegelsen vokst og vil fortsette med å vokse seg mektigere enn noen gang tidligere.

Marxist-leninister har alltid sett med revolusjonær optimisme på framtida for den proletariske revolusjonens sak. Vi er dypt forvisset om at det strålende lyset fra proletariatets diktatur, sosialismen og marxismen-leninismen vil fortsette å skinne over Sovjetlandet. Proletariatet vil sikkert og visst erobre hele verden, og kommunismen vil sikkert og visst vinne fullstendig og endelig seier på jorda.

NOTER

- 1) Karl Marx: Kritikk av Gothaprogrammet, Oslo 1951, s. 15.
- 2) V. I. Lenin: Staten og revolusjonen, Oslo 1968, s. 136.
- 3) V. I. Lenin: Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky, Verker i utvalg, bd. 10, Oslo 1957, s. 40.
- 4) V. I. Lenin: Hilsen til de ungarske arbeiderne, Verker i utvalg, bd. 10, Oslo 1957, s. 152.
- 5) Marx til Weydemeyer, 5. mars 1852.
- 6) Karl Marx: Kritikk av Gothaprogrammet, s. 24–25.
- 7) Karl Marx: Klassekampene i Frankrike 1848–1850, Verker i utvalg, Oslo 1970, s. 123.
- 8) V. I. Lenin: Forord til talen »Om å bedra folket med slagord om frihet og likhet», Alliansen mellom arbeiderklassen og bøndene, engelsk utgave, Moskva 1959, bd. II, s. 302.
- 9) V. I. Lenin: Radikalismen – kommunismens barnesykdom, Oslo 1946.
- 10) J. Stalin: Om utkastet til Sovjetunionens forfatning, Spørsmål i leninismen, Oslo 1952, s. 516.
- 11) J. Stalin: Beretning på partiets 18. kongress om arbeidet i sentralkomiteen for SUKP(b), Spørsmål i leninismen, s. 584–585.
- 12) Krasnaya Zvezda, 19. mai 1962.
- 13) Pravda Vostoka, 8. oktober 1963.
- 14) Pravda Ukrainy, 18. mai 1962.
- 15) Izvestia, 20. oktober 1963 og Izvestias søndagssupplement nr. 12, 1964.
- 16) Komsomolskaya Pravda, 9. august 1963.
- 17) Sovetskaya Kirghizia, 9. januar 1962.
- 18) Selskaya Zhizn, 26. juni 1962.
- 19) Ekonomicheskaya Gazeta nr. 35, 1963.
- 20) Selskaya Zhizn, 14. august 1963.
- 21) Pravda, 14. januar 1962.
- 22) Pravda, 6. februar 1961.
- 23) Izvestia, 9. april 1963.
- 24) Sovetskaya Rossiya, 9. oktober 1960.
- 25) Izvestia, 18. oktober 1960.
- 26) Selskaya Zhizn, 17. juli 1963.
- 27) Ekonomicheskaya Gazeta, nr. 27, 1963.
- 28) Literaturnaya Gazeta, 27. juli og 17. august 1963.
- 29) Sovetskaya Rossiya, 27. januar 1961.
- 30) V. I. Lenin: Plan for brosjyren »Om matskatten», Samlede verker, russisk utgave, Moskva 1950, bd. XXXII, s. 301.
- 31) N. S. Krustsjov: Intervju med utenlandske korrespondenter i Brioni i Jugoslavia, 28. august 1963.
- 32) V. I. Lenin: Narodnikismens økonomiske innhold og kritikken av den i herr Struves bok, Samlede verker, engelsk utgave, Moskva 1960, s. 419.

- 33) Lederartikkel i Pravda, »Program for bygging av kommunismen», 18. august 1961.
- 34) V. I. Lenin: Resultatene av diskusjonen om selvbestemmelsesretten, Samlede verker, engelsk utgave, New York 1942, bd. 19, s. 269–270.
- 35) V. I. Lenin: Staten og revolusjonen, s. 71.
- 36) Samme sted, s. 92.
- 37) Samme sted, s. 71–72.
- 38) M. A. Suslov: Beretning til SUKP's sentralkomites plenum, februar 1964. (New Times, nr. 15, 1964, s. 62.)
- 39) Fra arbeiderklassens parti til hele sovjetfolkets parti, leder i Partyinaya Zhizn, Moskva, nr. 8 1964.
- 40) N. S. Krustsjov: Beretning fra sentralkomiteen i SUKP og om SUKP's 22. kongress, oktober 1961.
- 41) V. I. Lenin: Staten og revolusjonen, s. 126.
- 42) V. I. Lenin: Den proletariske revolusjon og renegaten Kautsky, Verker i utvalg, bd. 10, s. 30.
- 43) V. I. Lenin: Marxismen om staten, russisk utgave, Moskva 1958, s. 42.
- 44) Izvestia, 10. mars 1964.
- 45) Marx og Engels til A. Bebel, W. Liebknecht, W. Bracke og andre (Rundskriv), 17.–18. september 1879, Marx/Engels: Utvalgte verker, engelsk utgave, Moskva, bd. II, s. 484–485.
- 46) Fra arbeiderklassens parti til hele folkets parti, leder i Partyinaya Zhizn, Moskva, nr. 8, 1964.
- 47) V. I. Lenin: Først og fremst klarhet! Samlede verker, engelsk utgave, Moskva 1964, bd. 20, s. 544.
- 48) N. S. Krustsjov: Beretning til SUKP's sentralkomites plenum, november 1962.
- 49) Studere, vite, handle, leder i Ekonomicheskaya Gazeta nr. 50 1962.
- 50) Kommunisten og produksjonen, leder i Kommunist nr. 2, 1963.
- 51) N. S. Krustsjov: Tale på valgmøte i Kalinin-valgkretsen i Moskva, 27. februar 1963.
- 52) V. I. Lenin: Enda en gang om fagforeningene, den nåværende situasjon og Trotskijs og Bukharins feiltakelser, Utvalgte verker, engelsk utgave, New York 1942, bd. 9, s. 414.
- 53) V. I. Lenin: Hvordan Vera Zasulich ødelegger likvidasjonismen, Samlede verker, engelsk utgave, Moskva 1963, bd. 19, s. 414.
- 54) N. S. Krustsjov: Om Sovjetunionens kommunistiske partis program, på SUKP's 22. kongress, oktober 1961.
- 55) Karl Marx: Kritikk av Gothaprogrammet, s. 16–17
- 56) V. I. Lenin: Staten og revolusjonen, s. 125.
- 57) M. A. Suslov: Beretning til SUKP's sentralkomites plenum, februar 1964.
- 58) Åpent brev fra sentralkomiteen i SUKP til partiorganisasjoner og alle kommunister i Sovjetunionen, 14. juli 1963.
- 59) N. S. Krustsjov: Tale for den østerrikske radio og televisjon, 7. juli 1960.
- 60) N. S. Krustsjov: Intervju med lederne i USA's kongress og medlemmene av senatets utenrikskomite, 16. september 1959.

- 61) N. S. Krustsjov: Tale på møtet i SUKP's sentralkomites plenum, februar 1964.
- 62) N. S. Krustsjov: Samtale på et møte med forretningsmenn og politikere i Pittsburgh, USA, 24. september 1959.
- 63) N. S. Krustsjov: Samtale på et møte med franske parlamentarikere, 25. mars 1960.
- 64) V. I. Lenin: Imperialismen og splittelsen i sosialismen, Marx-Engels-Marxisme, Oslo 1952, s. 236.
- 65) Dean Rusk: Intervju med BBC's TV, 10. mai 1964.
- 66) A. Douglas-Home: Tale i Norwich, England, 6. april 1964.
- 67) J. F. Dulles på pressekonferanse 15. mai 1956.
- 68) V. I. Lenin: Det store initiativ, Verker i utvalg, bd. 10, Oslo 1957, s. 166.
- 69) Mao Tsetung: Kommentar til »De sju velskrevne dokumentene til Sjekiang-provinsen angående kadrenes deltakelse i fysisk arbeid», 9. mai 1963.

**FØLGENDE KOMMENTARER TIL SUKP'S
SENTRALKOMITES ÅPNE BREV ER UT-
KOMMET PÅ ENGELSK OG VIL ETTER-
HVERT KOMME PÅ NORSK:**

1. — Hvordan meningsforskjellen mellom oss og ledelsen i SUKP har oppstått og utviklet seg
2. — Spørsmålet om Stalin (er allerede utkommet i »Materiale til spørsmålet om Stalin», 1970-utgaven.)
3. — Er Jugoslavia et sosialistisk land?
4. — Neokolonialismens forsvarere
5. — To ulike linjer i spørsmålet om krig og fred
6. — Fredelig sameksistens — to diametralt motsatte former for politikk
7. — SUKP's ledere er vår tids største splittelsesmakere
8. — Den proletariske revolusjon og Krustsjovs revisjonisme

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk